

Just One Left

Derece: NC-17

Hayat güzel, ölümse huzurludur.. Asıl sorun olan aradaki geçiştir.

Isaac Asimov

Sabah 7 buçukta çalmaya ayarlanmış saatin sesi büyük yatak odasını doldururken soğuk güne inat parlayan güneş, beyaz çarşafarla birlikte çarşafaların kapladığı yatakta yatan genç kadının simsiyah saçlarını da aydınlatıyordu. Pansy Parkinson yeni bir güne uyanırken saatin rahatsız edici melodisi başındaki keskin ağrının şiddetini daha da arttırıyordu. Genç kadın boğuk bir sesle inleyerek önce saati susturur, hemen ardından yüzüstü yattığı yatağından kalkarken saçları yüzüne düşüyordu. Pansy neden haftasonu saati bu kadar erkene kurduğunu hatırlamaya çalışarak kaşlarını çatar ve artık asla tekrar uykuya dalamayacağını bilerek sıcak yatağından çıkar...

Pansy başındaki korkunç ağrıyı geçirmesi umuduyla girdiği duşta henüz çıkmış, ıslak saçları omuzlarından dökülürken mutfakta yiyecek bir şeyler arıyordu..

“kaç aydır markete gitmiyorsun parkinson..”

genç kadın kendi kendine mırıldanarak dolaplardan çıkan ve son kullanma tarihi geçmemiş olmasına rağmen yine de tanımlanamaz bir kokuya sahip iki kutu mısır gevreğini de çöpe atarken buzdolabını açar ve portakal suyunu çıkarırken hemen yanındaki ahşap rafa uzanır ve büyük bir cam bardak alıp meyve suyunu koyarken birden dış kapıya giren bir anahtar sesi ve hemen ardından kapının açılmasıyla kaşlarını çatarak kutuyu ve bardağı tezgaha bırakır...

günün bu saatinde kim eve anahtarla girmek istemiştir? Ah tabii ya, *mükemmel* nişanlı bay malfoy önceki gece yaptığı düşüncesizliği affettirmek için-

Pansy mutfaktan çıktığında daha önce hiç görmediği bir genç adam elindeki bir karton kutuyu yere bırakıyordu, genç kadın bir an endişeyle ne demesi ya da yapması gerektiğini bilmeden öylece yerinde kalıyordu bir kaç saniye sonra kendine gelir

“hey! sen de kimsin!?”

genç adam pansy’ye aldırmandan üzerindeki montunu çıkarırken başındaki gri bereyi de çıkarır ve karışmış siyah saçlarından parmaklarını geçirirken pansy ona bakıyordu

“evimden çık yoksa polis çağırırım.. hey! sana söylüyorum!”

Siyah saçlı genç adam pansy’i görmezden gelerek yerdeki kutuyu alır ve yatak odasına ilerlerken pansy gözleri büyüterek onu izler ve hemen sonra salona koşarak telefonu alır, polisin numarasını çevirip kulağına götürdüğünde hattın kesik olduğunu farkeder ve bir küfür ederken telefonu bırakır, girişteki portmantonun önünde bıraktığı cep telefonunu almak için hızla arkasını döndüğünde genç adamı görür ve geriye doğru sendelerken

“dinle, bu yaptığın hiç komik değil.. Kimsin sen? Neden evimdesin? Anahtar kimden aldın!?”

genç adam pansy’ye cevap vermeden pencerelere yaklaşır ve yarı kapalı jaluzileri açarak içeri güneş girmesini sağlarken yemyeşil gözlerini aydınlatan güneş ışığıyla gülümseyerek dışarıdaki şehir manzarasını izliyordu..

Pansy artık iyice korkmuş, yutkunarak kapıya doğru bir adım atar, genç adam onunla ilgilenmiyor gibidir, genç kadın önce yavaş adımlarla sonraysa genç adamın umursamazlığından faydalanan hızlı adımlarla girişe gider ve portmantonun önünde telefon falan bulamazken korku ve heyecanla nefesleri hızlanmış, arkasını döner, genç adamın o

tarafa geldiğini gördüğünde tek düşündüğü şey kendini dışarı atmak olur ve kapıyı açarak hızla dışarı çıkar...

Pansy bir an sonra kendini tekrar yatak odasına girerken bulduğunda bir an durur, daha az önce dış kapıyı açıp çıkmamış mıdır? Genç kadın neler olduğunu kavrayamadan arkasından kapanmış olan odanın kapısı açılır ve az önceki genç adam içeri girerken pansy korkuyla geriler ve dizlerinin arkası yatağa çarptığında sendeleyerek yatağına oturur, eli yatak örtüsüne değdiğinde pansy arkasını döner ve mükemmel bir şekilde düzenlenmiş yatağa bakarken nedense bu sabah yatağını yaptığını hatırlamıyordu, tam bunlar kafasından geçerken onu duymazdan ve görmezden gelen siyah saçlı genç adam hemen yanından geçerek gardrobun önüne bıraktığı kutuya eğilir, pansy aklını kaçırarak derecede korkmuş, neler olduğunu kavramaya çalışırken güçsüz bir sesle mırıldanır “neler oluyor? Tanrı aşkına kimsin sen? Cevap ver..” pansy o anda bütün cesaretini toplayarak genç adama uzanır ve varlığını belli etmek için omzuna dokunmak isterken yarı yolda kalan eliyle gözleri büyür. Dokunamıyordu...

Pansy bir kaç kere daha genç adama dokunmayı denemiş ama her seferinde eli bir yerde takılı kalmış ve hiçbir güçle o sınırı geçemezken genç kadın yeşil gözleri dolarak, sakin bir şekilde karton kutunun içinden bir şeyler çıkaran genç adama bakar ve titreyen bir sesle “beni duyuyor musun?” genç adam hiç oralı olmadan işine devam ederken pansy ellerini saçlarından geçirir “duymuyorsun-rüyadayım. evet.. uyan pansy, uyan!” genç kadın canının acımasını umursamadan kendini çimdikler ama elinde kalan sadece çimdiklediği kolunun acısı olurken artık gerçekten çıldırmak üzeredir. Hızla etrafına bakar ve ne olduğunu bilmediği şeyden kurtulmanın bir yolu bir anda önüne düşecekmiş gibi beklerken gözü yatağının baş ucundaki dijital saate takılır.. Tarih onun hatırladığı günden tam 6 ay sonrasını gösteriyordu...

Genç kadın nefesi ciğerlerinde takılmış, boğulduğunu hissederken gözlerini yumar ve tekrar açtığı anda hala aynı yerde olduğunu ve tarihin *hala* 6 ay öncesini gösterdiğini görürken genç adam işini bitirmiş, boş kutuyu atmak için odadan çıkıyordu, pansy ona doğru gelen genç adama bakar ama genç adam onunla ilgilenmiyo- onu görmüyordu.. Pansy ani bir refleksle arkasını döner ve makyaj masasının önündeki aynadan kendine bakarken bir an için rahatlar, ellerini saçlarından geçirerek derin bir nefes alırken genç adam bu sefer büyük bir sırt çantasıyla dönmüştür, içinden bir parfüm şişesi çıkararak tam pansynin önüne koyar ve tekrar çantaya dönerken pansy onu izliyordu, bakışlarını tekrar makyaj masasına çevirdiğinde az önce orda olan kendi eşyaları kaybolmuş, sadece genç adamın parfüm şişesi dururken genç kadın yutkunarak tekrar aynadaki yansımasına döner...

pansy ne kadar olduğunu bilmediği bir süre daha aynanın karşısında hem kendini hem de ona aldırılmadan çantasından çıkardığı bir kaç parça eşyayı artık boş olan gardroba yerleştiren genç adamı izlemiştir. Genç adam işini bitirip gardrobun kapağını kapattığında pansy onun odadan çıkmasını izler ve ardından gardroba ilerleyip genç adamın dokunmadığı çekmeceleri açarak içinde kendi eşyalarını gördüğünde çaresizlikle iç çeker. Beyni durmuş gibidir. Neler olduğunu hatırlamaya çalışıyordu.. Dün akşam nişanlısı Draco ve o bir yemeğe çıkmış ama her zamanki gibi sudan bir sebeple tartışarak geceye erkenden nokta koymuş ve büyük bir hırsıyla eve gelmiştir. Daha sonra hayal meyal uyumayı başardığını hatırlıyordu ama az önce gözünün önünde duran tarihle o gece arasında geçen koskocaman 6 ayda ne yaptığı konusunda hiçbir fikri yoktur..

Pansy çekmeceyi kapatıp odaya döner ve hayatının en rahatsız edici kabusundan ne zaman uyanacağını düşünerek bilinçsizce yatak odasından çıkar...

pansy yavaş adımlarla mutfığa gittiğinde kabusunun başrolü olan genç adamın tezgahın üstündeki küçük televizyonunu açmış, onun kasesinin içinde, onun mısır gevreklerini, onun kaşığıyla yediğini görür ve derin bir nefes alarak genç adama ilerler ve boş bir çabayla tekrar ona dokunmayı denerken eli yine havada asılı kalır. Pansy iç çekerek elini indirirken genç adam televizyondaki bir şeye gülüyordur, genç kadın kör gözlerle şöyle bir televizyona bakar ve hemen ardından beyninde bir şimşek çakarırken mutfaktan çıkar, koridorun sonunda, yatak odasının hemen yanındaki çalışma odasına girer ama karşısındaki boş çalışma masasını gördüğünde beyninden vurulmuşa dönerek eli kapının kolunda öylece kalakalır. Bilgisayarı dahil her şeyi birer birer yok oluyordur..

Pansy ellerini üzerindeki yeşil kazağının kollarına gizlemiş, salonda pencerenin yanındaki bir koltuğa oturmuş, dudaklarını ısırarak ne yapacağını düşünürken genç adam az önce girdiği duştan çıkmış, elindeki havluyla saçlarını kuruluyordur, havluyu koltukların birinin üzerine bırakıp saçlarını savururken pansy kaşlarını çatarak onu izliyordur, kimdir bu adam? genç adam ıslak saçlarını eliyle geri atarak yatak odasına ilerler, pansy yerinden kalkarak onu takip ederken genç adam yerdeki çantasından telefonunu çıkararak hızla bir numara girer ve kulağına götürerek odadan çıkarken pansy genç adamdan sıyrılarak odaya girer ve yerdeki sırt çantasına eğilir..

bir kaç dakikalık bir aramadan sonra pansy hiç adeti olmasa da tanımadığı genç adamın cüzdanını bulmuş ve içindeki kimliğin söylediğine göre adının Harry Potter olduğunu öğrenmiştir. Çantanın içinde cüzdandan başka pek kim olduğunu ya da ne iş yaptığını ele veren bir şey yoktur. Pansy cüzdanı aldığı şekilde tekrar çantaya koyar ve odadan çıkarken genç adam hala telefonla konuşuyordur..

Pansy, mutfakta tezgaha dayanmış, etrafına bakarak telefondakine bir şeyler anlatan harrı izler

“..şimdilik bilgisayarı getirmedi.. sen yarın yeni evimize yemeğe gelirken getirirsin diye düşündüm..”

genç adam keyifle gülerken pansy elinde olmadan gülümser, harrı tezgahtan ayrılarak salona ilerlerken pansy genç adamın yolundan çekiliyordur, harrı salona girip koltukların birine oturur ve başını arkaya yaslayarak telefonda konuşmaya devam ederken pansy de salona girer ve kulağı hala harrıde, bu sefer salonda nelerin kaybolduğunu kestirmeye çalışıyordu..

“...korkunç patronun seni erken bırakmış olsaydı şu an oturduğum koltukta seninle daha güzel şeyler yapıyor olurum küçük hanım..”

pansy harrının gülüşüyle genç adama dönerken az önce açtığı çekmeceyi kapatır ve sevgilisiyle konuşan genç adamı izlerken harrı sessizleşmiş, yüzünde huzurlu bir gülümsemeyle karşısındaki *küçük hanımı* dinliyordur. Pansy onun telefonla konuşurken bile başını salladığını ve mimiklerini kullandığını gördüğünde gülümser ve tekrar çekmeceye dönerken kapının çalmasıyla pansy ve harrı aynı anda o tarafa dönerler...

Harry telefon hala kulağında kapıya ilerlerken pansy de sessizce onu takip ediyordur. Genç kadın kendini evini hiç tanımadığı bir adamla paylaştığını bir an için hatırlarken harrı kapıyı açar ve elindeki telefonu kapatarak genç adamın dudaklarına atılan kızıl saçlı bir genç kadın içeri girerken harrı gülerken onu tutuyor ve elindeki telefonu kapatıp portmantonun üzerine koyarak genç kadını daha da kavriyordu..

Pansy sessizce evinin yeni sahiplerinin sevgi gösterisini izlerken harry sevgilisine pek de büyük olmayan evi dolaştırmış ve her odayı nasıl değiştirebilecekleri konusunda planlar yapmışken pansy sanki bir film izlemişçesine ikisini izlemiştir, *evinin yeni sahiplerini..*

“mutfaktaki hiçbir şeyi değiştirmeyelim harry..”

genç adam başını sallayarak sevgilisinin az önce getirdiği kırmızı şarabı yudumlarken pansy en pahalı kadehlerinin bu kadar sıradan bir durumda kullanılmasından rahatsız oluyordur. Bir anda kadehlerini iki sevgilinin elinden alıp sevgilileri de evden kovma isteği duyarken bunun mümkün olmadığını biliyordur, genç kadın harrynin sevgilisine de dokunmayı denemiş ama tahmin ettiği üzere başarısız olmuştur..

“..ama salondaki jaleziler yerine daha sevimli perdeler alabiliriz..”

pansy tezgahın üzerine oturarak gözlerini devirirken harry sevgilisinin bu isteğine de başını sallayıp elindeki kadehi bırakır, pansy değerli kadehine bir an için bakıp daha sonra bakışları harrye dönerken genç adam sevgilisinin elindeki kadehi de özgürlüğüne kavuşturmuş, genç kadına eğilir, pansy kısa bir süre için ikisinin öpüşmesini izlerken bir an sonra masum öpücük sıcak bir sevişmeye döndüğünde pansy yüzünü buruşturarak mutfaktan çıkar..

bir süre sonra harry ve sevgilisi yatak odasını mutfağa tercih etmişken pansy ikisinin seslerini göz ardı etmeye çalışarak dışarıyı izliyordur..

Bir an için içinde bulunduğu durumu gözden geçirir; kendi evinde hiç tanımadığı ve onu görmeyen ve duymayan insanlarla bütün gün tıklılı kalmış, o insanlara bile dokunamazken hala burada onların sevişmelerinin sesini duyuyordur.

Pansy düşünmenin ona bir fayda sağlamadığını gün içinde bir çok kez yaptığı gibi tekrar hatırlamış, arkasını dönerken kızıl saçlı sevgilinin koltukta bıraktığı çantayı görür ve ilerleyip küçük çantayı açar, içindeki şık cüzdandan sevgilinin de kimliğini çıkarır ve harrynin söylediğine göre adının ginny olduğunu bildiği genç kadının kimliğine bakarken cüzdanda bu sefer bir kartvizit görür ve onu çıkarırken Ginny'nin şehrin en önemli insan kaynakları şirketinde bir danışman olarak çalıştığını öğrenir. Kartvizit ve kimlik tekrar cüzdana girip çantaya dönerken pansy derin bir nefes alarak etrafına bakar, o sırada odadan gelen seslerin kesildiğini duyarken tereddüt ederek yatak odasına ilerler ve aralık kapıdan içerinin karanlık olduğunu görürken hiç düşünmeden kapıyı açarak içeri girer...

sokak ışıklarının aydınlattığı odada, pansy yatağında yatan iki insana bakarken gözü yine baş uçlarındaki saate ve tarihe takılır..

6 ayda neler olmuştur? Pansy'yi neden hiç kimse göremiyor ya da duyamıyordur? Bu bir rüyaysa artık uyanma vakti çoktan gelip geçiyordur? Ya pansy çok derin bir uykuya yatmışsa? Bayılmışsa, daha kötüsü komaya girmişse..hatta.. Ya ölmüşse?

Pansy bir an beynine üşüşen düşüncelerle titrerken harry derin bir nefesle yanına dönüyor ve ginny'yi biraz daha kavrayarak uykusuna devam ediyordur. Pansy boğazına bir şey saplanmışçasına rahatsız, hızla odadan çıkarken olasılıklar fırtına gibi beynine doluyordur.. Parçalar oturuyordur. Eşyaları kayboluyor, tanımadığı insanlar evinin yeni sahibi oluveriyor ve en önemlisi hiçbiri onu göremiyordur. Ne denediyse bu rüyayı sona erdirmeyi başaramamıştır, demek ki bu o bilindik rüyalardan değildir. Hatta rüya bile değildir, Pansy basbayağı öldüğüne kanaat getirdiğinde ve buna gerçekten inandığının farkına vardığında gözleri dolarak koridorda yere çöker ve şu anda inandığı, dünyanın en büyük saçmalığına ağlarken kimse onu duymuyor, ya da görmüyordur..

“nasıl? hayır.. olamam.. ölsem bilirdim.. tanrı aşkına.. ve ölseydim şu anda cennette olmam gerekmez miydi? Cehennemde miyim? Tanrım! Cehennemdeyim!”

pansy hızla ayaklanıp gözlerini silerken yutkunur ve bilindik cehennem anlayışının aksine etrafında ne kazanlarda kaynayan insanlar ne de zebaniler vardır. Aksine kendi evindedir..ama evinden çıkamıyor, yatak odasında başka insanlar seviyor ve avazı çıktığı kadar bağırsa bile kimse duymuyordur. Telefon, bilgisayar, hiçbir şey o eline aldığı kadar çalışmıyor, dışarı çıkan her kapı, her delik tekrar eve dönüyordur. Evet, kesinlikle cehennemdedir..

Pansy normal zamanlarda pek karıştırmadığı kütüphanesinin önünde, harıl harıl incili ararken bir an sonra aradığını bularak raftan çeker ve daha önce bir kez bile aklına gelip de açıp okumadığı kutsal kitaba bakarken eğer işine yarayacaksa şimdi tam zamanı diye düşünüyordur..

Genç kadın ne aradığını bilmeden rastgele sayfaları çevirirken gözünün takıldığı her ölümlü ve cehennemle ilgili olabilecek satırı okuyordur, okuyordur ama doğrusunu söylemek gerekirse anlamıyordur. Genç kadın kolejde Shakespeare okumaktan ne kadar nefret ediyorsa şimdi incile bakmak o dönem ödevlerinin verdiği acıların bin katını veriyordu. Ölü bir genç kadın aradığı cevapları kutsal kitapta bulamıyorsa nerde bulmayı bekliyordur!? “ben de denemiştım ama inan bana Shakespeare bile daha kolay..”

Pansy duyduğu sesle irkilerek hızla arkasını döner ve kütüphaneye yapışırken karşısında kızıl saçları beyaz tenli yüzünü çevrelemiş, gülümseyen genç bir adam gördüğünde korkuyla yutkunur ve bir şey söylemek için ağzını açtığı anda hiçbir ses çıkaramamasına rağmen sormak istediği soru cevaplanır

“Ben Ron. Şu anda senin yatak odanda benim tepemin tasını attıran bir adamla uyuyan kızılın abisiyim ve ölüyüm. Sen de öyle.”

Pansy açık ağzını kapatarak kaşlarını çatır ve beynini anlamak için zorlarken Ron pansye alışması için gereken zamanı vermek adına boş çalışma masasının üzerine oturur ve beklemeye başlar...

“sen..sen?”

ron başını sallar

“ben ron ve ölüyüm. Bunu daha önce tekrarladık pansy..”

pansy bir an gözlerini kapatarak kalan azıcık aklını toplar ve tekrar rona bakarak

“nesin sen? beni ikinci yolculuğuma götürmek için gelen bir melek falan mı?”

ron gözlerini kısarak

“umm..tam öyle sayılmaz. İkinci yolculuk kısmı herkesin kendi sorumluluğunda. Ben sadece geçiyordum, uğradım diyebiliriz..”

pansy alnını kaşırken aklı kadar az kalmış sabrının sınırlarını zorlayan genç adama bakar

“biraz daha açıklayıcı olursan sevinirim ron.”

genç adam masadan zıplayarak iner ve pansynin önünde dururken derin bir nefes alır

“pekala.. Ben melek değilim ama sana gönderildiğim doğru. Ben dünyada kalmayı seçmiş şanslı bir ruhum. Kardeşimin etrafında dolaşan bir koruyucu ruhum sadece. Bizden daha milyonlarca var, tıpkı senden olduğu gibi..”

“ben neyim?”

“sen arada kalmışlardansın ben de tesadüfen senin en yakınında olan bir rehberim diyebiliriz..”

pansy arada kalmışlığa takılmış, kaşlarını çatarken ron devam eder

“arada kalmış,bilirsin, bu dünyada yapacak yarım bir işi kalmışlardan..”

“yarım bir işim mi var?”

“yok mu?”

“bilmem?”

“oh..”

pansy ron’un yüzünün düştüğünü görünce iyice endişelenir

“ne var? kötü mü?”

ron gözlerini kısarak

“sayılır.. Buradan ayrılacak seviyeye ulaşman zaman alacak. Dünyada yarım kalan işlerini bilmeyen arada kalmışları daha önce duymuştum ama hiç görmemiştım..”

“yarım kalan işimin ne olduğunu nasıl öğreneceğim peki?”

“Arayacaksın..”

pansy sinirle güler

“daha bu evden bile çıkamıyorum, bilmediğim bir şeyi nasıl ararım!?”

“orası kolay, harryle beraber çıkabilirsin..”

pansy yine düşünmesi gereken bir noktaya geldiğinde duraklar ve karşısındaki genç adama bakarken ron dünyanın en doğal şeyini anlatırmışçasına başını sallıyordu...

“neden tek başıma çıkamıyorum?”

“güzel soru..”

ron pansynin elindeki incili alıp karıştırırken pansy tek kelime etmeden onu izliyordu, genç adam yüzünü buruşturup kitabı masanın üzerine koyarken pansy döner

“arada kalmışların yaşayan bir ruh olmadan insanların arasında dolaşması yasaktır..”

“seninle çıksa-“

“yaşayan bir ruh pansy, ben ölüyüm.”

pansy iç çekerek eliyle şakaklarını ovarken ron onu izliyordu, genç kadın sorar

“peki yarım kalan işimi bitirdiğimde ne olacak?”

ron omzunu silkerek

“bilmem.. her ölene göre değişir. kimisi kendi cennetine giderken kimisi cehenneme gide-“

“cehennem de yanacaksam işim yarım kalsa da olur..”

ron keyifle gülerken pansy rahatsızlığını belirtircesine genç adama bir bakış atar, ron kendini toparlayarak

“ne olacağını hiçbirimiz bilemeyiz ama işini yarım bırakmak gibi bir seçeneğin yok. sen istesen de istemesende belli bir zaman sonra senin de zamanın gelecek..”

“ne kadar *belli* bir zaman?”

“o da ruha göre değişir-“

“bu işin kesin bir sistemi yok mu!?”

ron omzunu silkerek yine bilmediğini söylerken pansy gözlerini devirir

“harika..bilmedik bir zaman içinde, bilmediğim bir yarım kalan işi tamamlayıp, tanrı bilir nereye gideceğim ve hey! tanrı biliyor değil mi?”

ron ellerini kaldırarak o kadar yükseklerde işi olmadığını gösteren bir ifadeyle pansy bakarken genç kız dudalarının içini kemirerek kollarını kavuşturur...

Pansy ve Ron genç adamın karnının acıkmasıyla mutfağa gitmiş, günün doğmasını beklerken Pansy’nin zerre kadar uykusu yoktur, ölünce insanın uykusu gelmiyor mudur? Yoksa 6 aydır uyuduğu için artık uykuya ihtiyacı yok mudur?

“neden öldüğümü biliyor musun?”

ron buzdolabından başını çıkarıp pansy dönerken başını iki yana sallar

“rehberler arada kalmışların ölümleriyle ilgili bilgi sahibi olmazlar.. Sadece sana işlerin nasıl yürüdüğünü göstermek için burdayım..”

genç adam tekrar buzdolabına dönerken pansy *belirsiz zamanı* ve *belirsiz yarım kalan iş* kavramlarını hatırlayarak sinirlerinin bozulduğunu hisseder

“saat kaç?”

ron kolundaki saatine bakar

“4 buçuk-bu saati öldükten sonra evden son anda almıştım..”

pansy ron'un ölüm anlarıyla zerre kadar ilgilenmezken koridora çıkarak yatak odasına bakar, iki sevgili hala mışıl mışıl uyurken pansy harry'i Pazar sabahı, erkenden nasıl yataktan çıkaracağını düşünüyordur ve bir anda aklına gelen bir fikirle tam yatak odasıyla çalışma odasının köşesinde duran büyük cam vazoyu ittirerek yere düşürür. Kalın cam büyük bir gürültüyle düşerek kırılırken pansy kırıklardan kaçmak için çalışma odasına girer ve o anda ron mutfaktan fırlayarak

“pansy!”

genç kadın yatak odasının ışığının yandığını görerek gülümserken ron hızla o tarafa gelip genç kadını kolundan yakaladığı gibi mutfığa götürür, pansy hey!lerken ron aldırmadan pansyi karşısına alır

“sana yasakları anlatmam gerekiyor..”

“ne yasağı?”

ron iç çekerken koridordan endişeli sesler geliyordu, genç adam pansye dönerek genç kızın dikkatini kendine çevirir

“beni dinle! Yaşayanlar arasında onların dikkatini çekmek için bu tip olağanüstü şeyler yapamazsın-“

“olağanüstü değildi, vazo kırıldı-“

“o vazo sen kırmayıydın kırılmazdı..İnsanlara dokunmak bu yüzden yasak, ama eşyalara da dokunup yaşayanları rahatsız edersen işin yarım kalmış demeden vaktin biter..”

pansy ağzını açacakken harry hızla mutfığa girer ve biri olup olmadığına bakarken ron ve pansy karanlıkta genç adama bakıyorlardı, harry aynı hızla salona giderken pansy ron'a döner

“şimdi ne olacak? ceza puanı mı aldım?”

ron gözlerini devirirken mutfaktan çıkıyordu, koridordan geçip ginny'e ilerleyen harrye yol verir ve tekrar pansye dönüp

“bir daha yapma..”

genç adam salona giderken pansy hayatı boyunca kendisine bir şey dayatılmasından nefret etmiş, şimdi öldüğünde bile kurallara uymak zorunda olmak sinirlerine dokunuyordu..

pansy ve ron salonda harry ve ginnynin karşısına oturmuş onların rahatlamak için televizyon izlemelerini izlerken pansy ron'a döner

“ne zaman öldün?”

ron ginnye bakarken gülümser

“4 sene önce..”

“nasıl?”

ginny harrynin elindeki kumandayı alıp kanalları değiştirirken ron da dikkatini pansye verir “kalp krizi..”

pansy kaşlarını çatarken ron başını sallar

“genç olduğumun farkındayım ama kalbim o kadar güçlü değilmiş..ama şimdi iyiyim..”

pansy gözlerini devirirken ron sırtır, genç kadın bir an ginnye bakıp tekrar ron'a döner

“onun için mi dünyada kaldın?”

ron başını sallarken pansy sorar

“ama ona dokunamıyorsun, senin varlığından bile haberi yok.. acı vermiyor mu?”

ron iç çekerek ginnye döner

“öldüğüm gün ne kadar büyük bir acı hissettiğini biliyorum..öldüğünde mükemmel huzura kavuştuğumu sanıyordum ama o arada kalan zamanda ardında bıraktıklarının acısını hissediyorsun pansy ve inan ginnynin ki benim sonsuza kadar burda kalmam için yeterliydi..”

pansy kendi ölümünden sonra kimlerin acı çekmiş olacağını düşünürken mırıldanır

“sonsuza kadar dünyada böyle mi yaşayacaksınız? varlığını belli etmeden, yalnız-“

ron hızla pansye döner

“yalnız değilim..”

pansy kaşlarını kaldırırken ron başını sallar

“bizim gibilerden milyonlarca olduğunu sana söyledim.. yalnız değilim, sen de değilsin ama arada kalmışların işi daha zordur..mesela sen evinden çıkamıyorsun, ama biz istediğimiz gibi dolaşabiliyoruz..”

pansy ölümlerin arasındaki düşük bir sınıfta olduğunu anlayarak bozulurken ron gülümser “ama şu durumda sosyalleşmeye için değil, yarım kalan işinin ne olduğunu odaklanman gerek..”

pansy başını sallayarak ronun kolunu çekip saate bakarken harry’e bakar; genç adam uykusu gözünden akmasına rağmen korkmuş sevgilisine eşlik etmek için sabahın köründe televizyonda dönen doğrudan satış programlarını yarı aralık gözlerle izlemeye çalışıyordu..

bir kaç saat sonra pansy, harry ve ginnynin duştan çıkmasını beklerken artık iyice sabırsızlanıyordu, ne zaman dışarı çıkmak isteyeceklerdir? ya da isteyecekler midir-

“her Pazar kahvaltıya çıkarlar, sakın ol..”

pansy rahatlamış, dergilere göz atan ron’a dönerken genç adam elindeki dergiyi hızla bırakıp koridoru işaret eder, pansy o tarafa döndüğünde ginnynin giyinmiş, çantasını aradığını görürken genç kadının yolundan çekilir, ginny hızla masanın üzerindeki çantasını alıp koridora çıkarken harry kapının önünde onu bekliyordu, pansy telaşla ron’a döner “ne yapacağım? öylece çıkacak mıyım?”

ron başını sallarken pansynin önünden geçerek harrynin ginnyi beklerken açtığı kapıdan çıkar ve pansy’i de çağırırken genç kadın hayatında dışarı çıkmak için hiç bu kadar heyecanlandığını hissetmemiş, hızlı adımlarla kapıdan çıkar ve onun ardından harry ve ginny de çıkarak merdivenlere ilerlerken ron pansy yol verir, genç kadın gülümseyerek harry ve ginnynin arkasından inerken ne yapacağı veya nereye gideceği konusunda tek bir fikri bile yoktur..

harry ve ginny önden konuşarak giderken ginny hala vazunun neden durup dururken düştüğünü sorguluyor, harry genç kadını kolunun altına alıp sarmalayarak bu kadar düşünmeyi gerektirecek bir şey olmadığını söylüyordu. Çiftin arkasından kimsenin görmediği ve hissetmediği başka bir ikili, Pansy ve Ron yürürken pansy etrafını inceliyordu “6 ayda pek bir şey değişmemiş..”

ron da kardeşinin yeni evinin olduğu caddeye bakarken

“güzel bir yerde yaşıyormuşsun..”

pansy başını sallar

“bu daireyi tutabilmek için çok çalıştım..”

ron etrafına göz gezdirmeye devam ederken yanından geçen küçük bir köpek havlayarak ona dönüyor, genç adam yüzünü buruşturarak pansy yaklaşırken, sakınlaşmak bilmeyen köpek sahibinin çekıştirmelerine rağmen bir süre daha havlarken pansy durarak köpeğin arkasından bakar

“hayvanlar bizi görüyor mu?”

ron başını sallarken yüzünü buruşturuyordu

“2 sene önce ginny’nin aldığı köpek bu yüzden başkasına verildi.. zavallı kız köpeğin kuduz olduğunu falan sanmıştı..”

pansy keyifle gülümserken hızla sağındaki metro istasyonuna bakar

“benim acilen bir yere uğramam gerekiyor..”

ve başka hiçbir şey söylemeden yolunu değiştirirken ron o tarafa döner ama pansy karşıya geçer geçmez ortadan kaybolurken ron iç çekerek başını iki yana sallar ve o da hemen ardından yok olurken harry ve ginny sokağın köşesini dönerek gözden kaybolurlar..

pansy kendini bir an sonra evde bulduğunda içtenlikle bir küfür savurur, hemen ardından yanında beliren ron’la bir anda irkilirken genç adamın yakasını tutarak

“hani yaşayan biriyle çıkabiliyordum!?”

ron pansynin ellerini üzerinden çekip başını sallar

“çıkıyorsun ama belli ki senin durumun farklı“

“yine neyim var?! rahatça ölemeyecek miyim!?”

“rahatça ölsen bu durumda olmazdın..”

pansy sinirlerini kontrol altında tutmaya çalışarak salona girer ve bir koltuğa oturarak dudaklarını kemirmeye başlarken ron onun karşısında, ayakta, anlatır

“arada kalmışların yaşayan ruhlarla ortada dolaşabileceklerini söyledim.. bazı arada kalmışlar her yaşayan ruha bağlanabilirler.. ama bazıları, senin gibiler, tek bir ruhun yanında olmak zorundadırlar-“

“harry.. harika. ha-ri-ka.”

pansy sinirle gülerken ron iç çekerek pansynin yanına oturur

“plansız davranıyorsun-“

“ne tür bir plan yapabilirim ron!? adamın dikkatini çekmem yasak, başka bir yere gitmem yasak..”

pansy parmaklarıyla yasakları sayarken ron sakince onu dinliyordur

“...ona dokunmam yasak-tanrı aşkına ben nasıl yarım kalan işimi tamamlayabilir-“

ron bir anda ayaklanıp elini kaldırır ve pansyi sustururken genç kadın bundan hiç hoşlanmamış ama yine de merakla kaşlarını çatar

“neler oluyor? yukardan mesaj mı var?”

ron gözlerini devirirken gülümser

“çıkamıyorsun çünkü yarım kalan işin onu gerektiriyor..”

pansy kaşlarını daha da çatarken neden bu kadar basit cümleleri anlamakta zorlandığını bir türlü kestiremiyordu..

“ne yani.. evde mi yarım kalmış işim?”

ron omzunu silerken tekrar koltuğa atar kendini

“tam olarak öyle değil. arada kalmışların ilk uyandıkları yer önemlidir.. sen evinde uyandın ve şimdi harry’e bağlısın.. bunlar senin işini zorlaştıracak şeyler değil, kolaylaştıracak şeyler olmalı..”

pansy yerdeki ahşap döşemeleri izlerken düşünüyordur, ron onun görüş alanına girerek

“planlı olman gerekiyor..”

“nasıl?”

“harry’nin rutinini öğrenmelisin. işini tamamlamak için ona ihtiyacın varsa onun nasıl yaşadığını bilmen gerek-“

ron daha lafını bitiremeden evin kapısı bir hışımla açılarak içeri ginny girerken arkasından aynı hızla harry geliyor, ikisi bağıra çağıra bir şeyler tartışırken ron ve pansy kalkarak koridora çıkmış onları dinliyordur..

ginny harrynin aldırılmazlığından dem vururken harry onun çok telaşlı olduğunu söylüyordur, genç kadın onun böyle istemiyorsa hiç istemeyeceğini söyleyip biraz daha ilgili olmasını isterken elini boynuna götürür ve bir kolyenin ucunda duran yüzük görünürken ron gözleri büyüyerek olanları izliyordur, pansy bir ron’a bir de önündeki çifte bakarken ginny kolyeyi tuttuğu gibi koparır ve harrynin göğsüne atarken çantasını kaptığı gibi kapıdan rüzgar gibi çıkar, harry önüne düşmüş zincir ve yüzüğe bakarken ellerini yüzüne götürerek derin bir nefes alır ve hemen ardından kapıya bir yumruk geçirirken pansy irkiliyor ve rona bakmak için yanına döndüğünde kocaman bir boşlukla karşılaşuyordu...

“hey!..ron!? ron..?!”

pansy tam anlamıyla boşluğu dinleyerek ron’u çağırılmaya çalışırken harry sinirle koridorda o tarafa doğru geliyordu, pansy son anda duvara yapışıp genç adama yol verirken harrynin eli tam karnının içinden geçtiğinde pansy gözleri büyüyerek nefesini tutar..

o onlara dokunamıyordu ama onlar dokununca hissediyor mudur?!

“ron..aptal.”

pansy bir süre daha ron’u çağırılmayı denemiş ama hiçbir şey olmamışken harry salonda bir kaç kez telefonu eline almış ama hiçbirinde aramaya cesaret edemeden yerine bırakmıştır. pansy kollarını kavuşturmuş genç adamı izlerken onun yolunda duruyor ve onu aşarak geçmesini bekliyordur, ama harry salonda oturduğu koltuktan kalkmak bilmiyordur...

“kalksana be adam...altı üstü nişanlın yüzüğü attı.. merak etme bir şey olmaz, ben kaç kere attım.. bak şimdi.. ölüyüm. harika.. kalk harry.. kalk harry.. kalk..kalk..”

genç adam kalkmak yerine tek eliyle şakaklarını ovuyordur, pansy beklemekten sıkılmış, iç çekerek salona gidip genç adamın karşısına otururken harry dudağını ısırıyordu, pansy genç adamın göz yaşlarını tutmaya çalıştığını görünce şaşkınca ona bakar

“ağlayacak mısınız? ah tanrım..”

harry hızla gözlerinden akmaya çalışan iki damla yaşı savuşturup derin bir nefes alır ve yerinden kalkarken pansy de ayaklanıyordu

“aferin koca bebek.. gel bakalım..”

genç kadın koridora geçip harry’i beklerken genç adam yavaş adımlarla salondan çıkıyordu, pansy sessizce yutkunarak genç adamın ona doğru yaklaşmasını izler, harry tam karşındayken derin bir nefes alır ve o anda harry pansy’i görmeden ve hissetmeden yoluna devam ederken pansy bir anda içine dolan hayatla nefesinin kesildiğini hisseder..

harry uzaklaştığı anda pansy içinden kopan şeyin ağırlıyla duvara tutunarak yere çökerken başı dönüyordu, genç kadın sanki bir an için uyanıp tekrar ölmüştür...

pansy atmayan kalbini ve aslında çıkmayan nefesini sakinleştirmeye çalışırken neden iç güdüsel olarak yaşayanların yolundan çekildiğini şimdi anlamıştır. Tekrar tekrar ölmek hiç de istenecek bir şey değildir. Nasıl yaşayanlar ateşten ellerini çekiyorlarsa ölümler de kendilerine ait bir *yaşayan* refleksi oluşturmuşlardır ve pansy buna karşı gelecek cesareti bir daha bulabileceğini sanmıyordu. Öldüğünde de bu kadar acı çekmiş midir? Pansy daha önce cevapsız kalan *nasıl öldüm* sorusunu hatırlarken ayağa kalkmak istiyordu ama şimdi yatak odasındaki genç adam onun bir parçasını alıp götürmüşken tek yapmak istediği şey sadece öylece durmak ve şimdi derin bir nefesin vereceği rahatlığın yaşamayan bedenine gelmesini beklemektir..

Harry bir süre sonra yatak odasından çıkmış, mutfağa girerken pansy salonda oturduğu kanepeden onu izliyordu..

Genç adam bir bardak su almış, salona girerken pansynin hemen yanına oturur, genç kadın irkilerek harry’den uzaklaşırken harry onun varlığını hissetmiyordu bile, pansy bunun bilinciyle rahatlamaya çalışarak dalgınca elindeki suyu içen adamı izler..

“ne iş yapıyorsun harry?”

harry elindeki bardağı bırakıp derin bir nefes alır ve başını koltuğa koyarken pansy elini başıyla destekleyerek harrynin gözlerini kapatmasını izlerken mırıldanır

“büyük bir plazada mı çalışıyorsun?..ama öyle olsa cüzdanında mutlaka bir kartvizitin olurdu..demek ki başka bir-“

harry gözleri kapalı, bir şarkı mırıldanmaya başlarken pansy bir anda susar, genç adam gittikçe artan bir konsantrasyonla şarkıyı mırıldanmaya devam ederken elini cebine götürür ve ginnynin fırlattığı yüzüğü çıkarırken gözlerini açarak zarif halkaya bakar, o sırada pansy kendi eline bakıp o muhteşem tek taş yüzüğünün olmadığını hatırladığında sinirlenir ve harrye dönerken genç adam yüzüğü avcunda hapsederek elini indirir ve mırıldandığı şarkı kesilirken pansy hala ona bakıyor, mırıldanır

“benim nişanlım da benim yokluğumda senin gibi bir şarkı mırıldanmış mıdır harry?.. hiç sanmıyorum.. o hiç sana benzemiyor, görsen nefret bile edersin..”

harry eliyle siyah saçlarını geri iterek gözlerini tekrar kapatırken pansy iç çeker

“eğer nişanlın için günlerce ağlayıp evden çıkmayacaksan seninle çok şansımız var..”

pansy iç çekerek koltuğa biraz daha yerleşir ve o da harry gibi başını yaslayıp tavanı izlerken bir süre sonra ihtiyacı olmadığını bilse bile yavaşça gözlerini kapatır...

harry bir gün süren yasından sonra hala ginny’i aramamış ve ev telefonu bir kere bile çalmamışken pansy bazen genç adamı kararlılığından dolayı takdir ediyor, bazen de aslında odun gibi bir adam olduğu için ondan nefret ediyordur ama her durumda da kendine gelip dışarı çıkmasını istiyordur, eski rutinine dönmesi gerekiyordur genç adamın ve pansynin de en kısa zamanda bir plan yapması gerekiyordur..

ertesini sabah pansy salonda dört dönerken harrynin artık kalkıp ne iş yapıyorsa ona gitmesini bekliyordur, genç adam sonunda yatak odasından çıkmış, montunu giymiş, şimdi de beresini takarken pansy keyifle kapıya yaklaşır ve genç adamın açmasını beklerken harry ceplerini kontrol ederek tekrar yatak odasına döner, pansy gözlerini devirerek kollarını kavuştururken harry elinde anahtarlarla döner ve kapıyı açıp çıkarken pansy hızlı bir manevrayla kapanmak üzere olan kapının arasından sıyrılır ve harryi takip eder...

harry ve pansy yanyana yürürken pansy havanın soğukluğunu hissetmemenin zevkiyle etrafını izliyordur..

“her sabah şu küçük kafeden bir kahve alırdım.. basit bir yer ama kahveleri inanılmaz-oh sağa..”

pansy hızla köşeyi dönen harrye yetişirken genç adam üşüyen ellerini nefesiyle ısıtmaya çalışıyordur, pansy ona bakarak

“sana bir eldiven almamız gerekecek..”

harry ellerini indirip yolun hemen karşısındaki otobüs durağına bakar ve hızlı adımlarla karşıya geçerken pansy o tarafa döner ve gözleri büyüyerek

“oh hayır.. harry hayır hayır..”

pansy çaresi olmadığını bilerek genç adamı takip ederken otobüs durağa yaklaşıyordur, harry adımlarını hızlandırıp kapının önündeki uzun sıraya girerken pansy onun yanında duruyor ve kimsenin ona dokunmamasına dikkat ediyordur

“eldiveni boşver, sana bir arada almamız gerekiyor..”

harry otobüse binerken pansy derin bir nefes alarak genç adamın arkasından hızla otobüse biner ama böyle bir durumda kimsenin ona dokunmaması mümkün değildir ve insanlar pansye aldırmadan otobüse binerken genç kadın zayıf bir sesle basamaklarda durup gözlerini kapatır..

ama bir şey olmuyordur..

pansy gözlerini açarak ona aldırmadan içinden geçen insanlara bakarken kaşlarını çatar ve herkes otobüse binmiş, kapılar kapanırken pansy ilerlemeye çalışır ama başaramazken önündeki *yaşayanla* aralarında belirli bir mesafe kalmış, ordan ilersine geçemeyerek öylece duruyordur

“siz istediğiniz zaman beni ezin geçin ama ben size ancak bir karış yakın durabileyim.. harika..”

pansy iç çekerek başını kaldırır ve harrynin nerde olduğuna bakarken genç adam pencere kenarında oturmuş, dışarıyı izliyordur. pansy ondan gözünü ayırmadan durağın gelmesini beklerken otobüs kısa bir süre sonra bir durakta daha durur ve kapılar açılırken pansy dengesini kaybedecek gibi olur ama o sırada içeri yeni yolcular girerken pansy gözlerini devirerek bu garip ritüelin bitmesini bekliyordur..

altı durak sonra hala harry yerinden kalkmamışken pansy bir şekilde otobüsün ortalarına doğru ilerlemiş, öylece ayakta duruyordur

“şehir turu mu yapıyorsun harry, hadi!”

otobüs sıradaki durağa yaklaşırken pansy harrynin kıpırdandığını görür ve rahatlayarak *sonunda!* derken harrı kalabalıktakilerden izin isteyerek kalkar ve arka kapıya ilerlerken pansy şimdi ne yapacağını düşünüyordur.. hareket edemiyordur, sağa? sola? hayır.. gidemiyordur, ama harrı gidiyordu, otobüs duracaktır, tanrı aşkına eve dönmek istemiyordur, bu kadar insan onun içini dışına çıkardıktan sonra artık olmazdır, ah harrı bekl-

“hey!?”

pansy bir anda kendini otobüsün dışında harrıle beraber bulduğunda kısa süreli bir şok yaşar ama hemen sonra harrynin yine hızlı adımlarla uzaklaştığını gördüğünde düşünmeden genç adamı takip eder

“bu kadar acele nereye gittiğimizi bir anlasam-“

harrı ve pansy bir köşeyi daha dönüp büyük ve eski görünümlü bir mimarisi olan bir binanın önüne geldiklerinde harrı açık kapılardan içeri girer ama pansy yutkunarak nişanlısının bürosunun da içinde olduğu büyük iş merkezine bakıyordu...

pansy kendine gelerek binaya girer ve harrıyi takip ederken genç adam hızla büyük lobinin sonundaki merdivenleri tırmanıyordu, pansy gözlerini devirerek

“asansör kullansak?”

genç kadının sorusuna normal olarak bir cevap gelmezken pansy de merdivenlere yönelir ve bir gözü harrıde, sakince çıkarken genç adam merdivenlerden çıkarak sola döner, pansy adımlarını hızlandırarak harrıye yetişirken genç adamın ikinci katın tamamına sahip olan ve 4 ay önce açılmış olan büyük yayınevinin resepsiyonuna gittiğini gördüğünde ilgiyle o tarafa ilerler

“güzel dizayn.. ne işimiz var burda potter?”

harrı resepsiyona dayanmış

“bay malfoy bürosunda mı?”

pansy duyduğu isimle gözleri büyüyerek harrıye döner

“NE?!”

harrı resepsiyon görevlisinin draco malfoya haber vermesini beklerken pansy şokla etrafına bakıyordu..

draco ne zaman bir yayınevinin başına geçmiştir!? yeni bir sektöre adım atmak iyi fikirdir ama bir *yayınevi!*?

pansy olanları kafasına kazımaya çalışırken harrı birine selam veriyordu, pansy arkasını döner ve harrynin genç bir kadına sarıldığını gördüğünde kaşlarını çatır ve o tarafa ilerlerken genç kadın ginny’le olanlara ne kadar üzüldüğünü anlatıyordu. pansy kollarını kavuşturarak ikisini izlerken hemen arkadan gelen başka bir genç adamı gördüğünde atmayan kalbi tekrar duruyor ve nişanlısı draco malfoy gülümseyerek harrı ve genç kadının yanına gelerek harrıye selam veriyor ve genç kadına sarılarak dudaklarına bir öpücü-
ÖPÜCÜK!?

pansy başka bir şok dalgasıyla sarsılırken nişanlısının onun ölümünden *sadece 6 ay sonra* başka bir kadını öptüğüne inanamıyordu! Kimdir bu kadın!?

“ginnyyle olanlara üzüldüm potter..”

pansy draconun sesini duyduğunda bir an için gözlerini kapatırken bu kadar etkileneceğini düşünmüyordu. harrı dracoya cevap verirken pansy büyük bir istekle iki adamın arasındaki mükemmel kahverengi dalgalara sahip genç kadının adını öğrenmeyi bekliyordu-

“hermione ve sen ofisime geçebilirsiniz, birazdan oradayım..”

hermione! demek nişanlısını pansynin elinden çalan kadın bu.. pansy draco yanından geçip giderken genç adamın arkasından bakar ve nedendir bilinmez tamamen değiştiğini hissederken hermione harrı’nin koluna girmiş, draconun ofisine doğru ilerliyorlardı ve pansy ikisini takip etmek zorundadır..

hermione ve harrynin ardından pansy de ofise girer ve kapı daha kapanmadan draco görünürken pansy büyük odanın bir ucundaki siyah deri koltukların birine oturur ve üçlüyü izlemeye başlar..

“kitap nasıl gidiyor harry?”

“gitmiyor..”

draco kaşlarını çatarken harry iç çeker

“yazmayacağım malfoy..anlaşmamı fesh etmek için geldim..”

pansy harry'nin mesleğini o anda öğrenirken ilgiyle başını sallar

“demek öyle bay potter.. ilginç..”

“ama harry-“

draco hermionenin sözünü keserek harrye döner

“anlaşmamızın bazı kuralları var potter, istediğin zaman gelip *yazmıyorum* diyemezsin..”

odanın diğer ucundaki pansy hafifçe gülümserken draconun ne kadar sinirlendiğini adı gibi biliyordur, genç adamın sözlüğünde *disiplinsizlik* veya *yarıda bırakmak* gibi kelimeler yoktur..

“...bırakmak için çok önemli bir sebebin olmadıkça..”

pansy şaşkınlıkla kaşını kaldırırken draconun *gerçekten* değiştiğini görüyordur, ölümü bu adamın kalbini açmış olmalıdır çünkü dracoyu ilk defa birine açık kapı bırakırken görüyordur..

“senin için önemli bir sebep değil ama benim için öyle.. artık hissedemiyorum..”

pansy kaşlarını çatarken harrynin içinde neler döndüğünü öğreniyordur yavaş yavaş..

“yazmak içimden gelmiyor ve tekrar geri dönecekmiş gibi de hissetmiyorum..”

hermione üzüntüyle harrye bakarken draco iç çekerek genç adama bakar

“pekala.. ama bunun ginnyyle olan ani ayrılığınızla bir ilgisi olmadığını düşünmek istiyorum..”

harry sessiz kalırken draco hala ona bakıyordu

“benim nişanlım *öldü* harry..”

hermione bununla bakışlarını dracoya çevirirken genç adam devam eder

“.. ama her zaman bir şeyleri eski haline döndürebilmek için bir fırsat vardır, ikinci bir şans vardır..”

draco hermioneeye bakarken hafifçe gülümser, genç kadın da destek vermek istercesine genç adama gülümserken ofisin kapısı tıklanır ve kapı açılırken odanın bir köşesinde kimsenin varlığından haberi olmadığı kalbi kırık bir ruh hızla yerinden kalkarak açık kapıdan çıkıyordu...

pansy kendini beklediği gibi evde bulurken allak bullak olmuştur.. Her şey onsu devam etmiştir, draco onu aşmıştır.. pansy ölmüştür ve hayat devam etmiştir ama o hala kendi yerini bulamamış, kahrolası bir *arada kalmış* olarak hayatında daha önce görmediği bir adama bağlı olarak sadece varoluyordu.. kimse onu göremiyordu, hissetmiyordu, ona yardım etmiyordu, pansy artık yoktur ve bununla yüzleşmek ona sandığından da ağır geliyordu..

bir kaç saat sonra harry kapıyı açarken pansy mutfaktan kafasını çıkararak kapıya bakar ve tekrar geri girerken harry üzerini çıkarmış mutfığa gelir ve buzdolabını açıp bir kutu bira alırken pansy ona bakar

“günün nasıldı harry? benimki rezaletti.. nasıl aşıldığımı gördüm..pislik herif.. ve sen o pislik herifi nasıl tanıyorsun? ben seni hiç görmedim...herneyse..”

harry birayı açarak salona ilerken pansy de elleri ceplerinde onu takip ediyordu, genç adam televizyonu açarak büyük koltuğa uzanırken pansy tekli koltukların birine oturur

“ne izliyorsu-futbol maçı-oh bu filmi sever-hey..bu da olabili- tanım..”

pansy harrynin kanalları geçiş hızından başı dönerken genç adam birasından bir yudum daha alarak televizyonu kapatır ve yerinden kalkarken pansy onu izliyordu

“ne yapacağına karar ver bakalım...”

harry odadaki kütüphaneye bakarken pansy genç adamın yanına gider

“yarısını okumadı-ah ama o güzeldir..”

harry raftan bir kitap çekerek arkasını okurken pansy de hafifçe eğilerek yazılanları okuyordur, harry kitabı tekrar rafa koymak için eğilir ve hızla bir başkasına uzanırken pansy harrynin elinin tam göğsünden geçtiğini görerek acıyla genç adamdan uzaklaşır ve aklını toplamaya çalışırken harry başka bir kitaba bakıyordur.. neden böyle oluyordur? neden sadece harry pansy'nin canını bu kadar yakıyordu? genç kadın tam kendini topladığını düşünürken acıyla kapattığı gözlerini açıyordu ama o anda harry odadan çıkmak için koridora giderken tekrar pansyle çarpmıştır ve pansy bu sefer önceki acısı bile geçmeden bir başkasıyla sarsılırken haykırarak dengesini kaybeder ve yere yığılırken arkasındaki sehpaye ayağını çarpmasıyla üzerindeki küçük vazanın yıkılması bir olur...

harry yarı yolda arkasını dönerek devrilen vazoya bakarken onu kendinin devirmesi

imkansızdır. genç adam elindeki bira kutusunu yere bırakarak salona döner

“kim var orada!?”

hiçbir ses gelmezken harry arkasını döner ve koridorda kimse olup olmadığına bakarken normal olarak kimse yoktur. Harry'nin aklına olmadık şeyler gelirken ilk defa ölü bir kadının evinde yaşamaktan rahatsız oluyordu.

Pansy acıyla kısık bir ses çıkarırken harry hızla etrafına bakar

“hey!kimsen ortaya çık!”

genç kadın hafifçe gözlerini aralarken ona uzatılan bir elle derin bir nefes alır...

“neler oluyor?”

pansy ron'un elinden tutarak kalkarken genç adam bir gözü harry'de pansye susmasını işaret ediyordur, pansy kaşlarını çatarak

“neler oluyo-“

“şşt!”

harry aklını kaçırmak üzere, birinin neler olduğunu sorduğunu duyuyordur ama kimseyi göremiyordur. Pansy ve ron onu izlerken ron pansyi alarak salondan çıkar ve çalışma odasına girerken pansy ağzını açacak olur ama ron eliyle genç kadının ağzını kapatarak onu sustururken pansy rahatsızca genç adamın elini ittirmeye çalışıyordu, ron ısrarla elini çekmezken telaşlıdır

“beni dinle pansy..”

pansy sanki başka bir yapabileceymiş gibi gözlerini devirir, ron ona aldırmadan devam eder “harry seni duyuyor ve bu normal değil. şimdi ağzını açacağım ama sesini çıkarmayacaksın, anlaştık mı?”

pansy kaşlarını çatarken ron hala ondan olumlu bir cevap bekliyordur, genç kadın çaresiz, başını sallarken ron elini çeker ama çektiği anda pansynin çığlık atması bir olduğunda ron inleyerek gözlerini kapatır, pansyse keyifle gülümseyerek harrynin telaşla çalışma odasına girişini izliyordur..

“tanrı aşkına... tanrım.. aklımı kaçırıyorsun-“

“hayır kaçırılmıyorsun..”

harry bu sefer direkt onunla konuşan sesi duyduğunda irkilir ve hala etrafında kimseyi göremezken pansy genç adamın hemen önünde ona gülümsüyordur.

“aklını kaçırılmıyorsun harry..şimdi sakın olmanı istiyorum..”

harrynin yüzündeki renk bir anda çekilmiş, gaipten gelen bir sesle konuşmanın ayırına henüz varamamış, garip bir şokla pansyi dinliyordur, daha doğrusu istemeden duyuyordur. Ron'un itirazlarına rağmen pansy yaşadığında olduğu gibi öldüğünde de kendi bildikleriyle hareket edip, harryle gerçekten iletişim kurma fırsatını kaçırmıyordu

“ben pansy-“
“kim!?”

harry'nin gözleri büyürken kafasından kaç tane bira içmiş olabileceğini geçiriyordur ama maalesef salonun girişindeki kutunun bile yarısı boşalmamıştır. Genç adam kendi mantığıyla savaşırken pansy ona bir şeyler anlatmaya çalışan ron'u ittirerek devam eder

“evet, senin yaşadığın evin sahibi ve draconun ölü nişanlısıyım.. ama en önemlisi senin yardımına ihtiyacım var..”

harry ellerini saçlarından geçirerek çalışma odasından çıkar ve banyoya giderken pansy ron'un tutuşundan kurtularak genç adamı takip eder...

harry buz gibi suyu yüzüne çarparken aynadaki yansımasına bakıyordu ama sessizliğin içinden yine pansy'i duyarken gözlerini kapatarak inler..

“beni dinle harry...”

“tanırım...hayal görüyorum-duyuyorum.. herneyse..”

genç adam hızla dönüp banyodan çıkarken pansy yine onu görmeden delip geçen adamla gözlerini yumar ama bu sefer zerre kadar acı hissetmezken kaşlarını çatarak gözlerini açar ve derhal harry'i takip ederken konuşuyordu

“yardımına ihtiyacım var harry.. arada kaldım ve yarım kalan işimi bitirmem gerekiyor..”

harry aldırmamaya çalışarak mutfağa girmiş, büyük bir bardak su doldurup bir ağrı kesici alırken pansy gözlerini deviriyordu

“istersen bir kutu ilaç yut, ben yine de beni dinleyene kadar konuşacağım..”

harry suyu son damlasına kadar içerken pansy elleri belinde onu izliyordu, harry derin bir nefesle bardağı tezgaha bırakırken pansy iç çeker

“bitti mi?”

harry inlerken pansy refleksiyle genç adamın omzuna uzanır ve bir anda genç adama dokunduğunu hissederken harry de aynı anda hızla geri çekiliyordu

“kahrolas-nesin sen?!”

pansy de en az harry kadar şaşkın, eline bakarken harry omzunu tutmuş, boşluğu izliyordu

“rahat bırak beni...”

pansy hızla genç adama yaklaşır ve bu sefer göğsüne dokunurken harry hızla geri adım atar ve tezgaha çarparken pansy keyif ve şaşkınlıkla gülüyor, ron ölümünden sonra hayatının en büyük şokunu yaşamış, pansy ve harry'i izliyordu...

pansy tam harry'e tekrar uzanacakken ron hızla elini tutar

“yeter pansy..”

“saçmalama ron! bana inanması gerekiyor..”

harry duyduğu ikinci isimle bambaşka bir şoka girerken ron kızgınlıkla pansynin elini bırakıyordu

“yaptığını beğendin mi!?”

pansy gözlerini devirerek harry'e döner

“bu başka ron.. kendine gel..”

harry aklını kaçırdığına kesin bir şekilde karar vermiş, boş bakışlarla yeri izlerken ron gözlerini devirerek pansy'i izliyordu.

pansy derin bir nefes alarak harry'e uzanır ve genç adamın elini tutarken harry hızla elini çekmek ister ama pansynin tutuşu sıkılaştıkça harry büyümüş gözlerle elini tutan boşluğa bakıyordu, pansy gülümser

“bana yardım etmen gerek harry...”

pansy bir süre sonra harry'nin elini bırakmış, genç adam şokla derin nefesler alırken pansy sakinlikle kendini açıklamaya çalışıyor, ron kollarını kavuşturmuş, mutfağın girişinde ikisini izliyordu.

“hayatının en saçma ve korkunç şeyini yaşadığının farkındayım ama bu gerçek harry. Aklını kaçırmadın, ben gerçekten burdayım ve tanrıya şükür seninle konuşabiliyor-“

“tanrıya şükür mü?!?!”

pansy parlayarak

“ve sen de bana cevap veriyorsun! cevap veriyor ron!”

ron gözlerini devirirken pansy harrye döner

“harry sakın olmanı istiyorum.. sana zarar vermeyeceğim, söz veriyorum. sadece bana inanman gerekiyor..”

harry başını iki yana sallayarak kulaklarını kapatır ve mutfaktan çıkarken pansy umutsuzca derin bir nefes alır ve genç adamı takip ederken ron iç çekerek onların arkasından bakar ve bir an sonra kaybolur...

“harry beni dinle-“

“hayır! kimseyi dinlemiyorum.. sen yoksun.. yoksun..”

pansy gözlerini devirerek

“saçmalama potter. burdayım, tam yanında oturuyorum..”

pansy genç adamın koluna dokunurken harry kolunu çekerek koltukta pansyden uzaklaşır, genç kadın aklını kaçıracak derecede korkmuş genç adamı izlerken derin bir nefes alır, bu son şansıdır..

“bugün draco’nun yanındaydın ve artık hissedemediğin için yazmayı bıraktığını söyledin. Hermione denen o kadın da oradaydı ve draco denen iki yüzlü kahrolası herif benim öldüğümü söyledikten sonra o kadına bakıp gülümsedi-“

“sen bunu nerden biliyorsun!?”

pansy sonunda bir damara bastığını anlamış

“oradaydım.. üç gündür devamlı seninleyim harry..ginnyyle ayrılmanızı, yüzüğü elinde evirip çevirip bir şarkı mırıldandığını bile biliyorum..”

harry dehşetle çok yakınından gelen sesi dinlerken yutkunur ve derin bir nefes alırken pansy biliyordur, genç adam inanıyordur...

“iyi misin?”

harry başını ellerinin arasına almış, sessizliği dinlerken bir anda pansynin sesini duyduğunda başını kaldırır ve iç çekerek boşluğa bakar

“bilmiyorum..”

pansy genç adama uzanıp elini tutarken harry elinde olmadan görünmez dokunuşla irkilir “yapma..”

pansy elini çekerken harry genç kadının dokunduğu elini yumruk yapar ve garip hissin geçmesini beklerken pansy onu izliyordur, yavaşça yerinden kalkar ve mutfaka gidip bir bardak su alır, tekrar salona dönerken harry havada süzülen bardağı gördüğünde gözlerini kapatır ve tekrar açtığında bardak tam önünde, onun alması için bekliyordur

“iç hadi...”

harry gözleri bardakta, korkakça elini uzatır ve alırken pansy onun suyu önce koklayıp, sonra içmesini izliyordur

“içtiğin su kadar gerçeğim harry potter..”

genç adam elinde bardak, boşluğa bakarken ayağa kalkar ve pansyle yüzyüze dururken pansy genç adamın ondan uzakta bir yere bakan zümrüt yeşili gözlerine bakıyordur, harry elini kaldırıp genç kadına doğru uzatırken pansy onu delip geçen elle gülümser ve geri çekilerek genç adamın elini tutarken

“sadece ben istediğimde sana dokunabiliyorum, üzgünüm..”

harry bu sefer elini çekmeden pansyi biraz daha iyi hissetmeye çalışırken genç kadın da onun elini bırakmamış, alışmasını bekliyordur...

“sana nasıl yardım etmemi bekliyorsun?”

pansy bu yarı korkak ama inanmış soruya gülümser

“ölmeden önce yarım kalmış bir işim var ve onu halletmeden bu dünyadan ayrılmam imkansız. Ne olduğunu bulmak için bu evden çıkmam gerekiyor ve bunu sadece seninle yapabilirim..”

harry sessiz kalırken pansy bir an onu izler

“harry-“

“nereye gitmek istiyorsun?”

pansy şaşkınlıkla bir an nereye gitmek istediğini bilemezken harry bütün dikkatini vermiş, tekrar genç kadını duymayı bekliyordur, pansy çabucak düşünür ve

“dracoya...”

harry derin bir nefes alarak başını sallarken pansy mutlulukla gülümser...

harry yavaşça montunu giyerken pansy onu izliyordur. Başına gelenlerin ne kadar garip olduğunu biliyordur ve eğer harry onun yerinde olup ondan yardım istese aklını kaçıracağına emindir ama yine de durum öyle olmadığı için minnet duyuyordur..

genç adam kapıyı açarken etrafına bakar

“orda mısın?”

“buradayım harry..”

pansy açık kapıdan çıkar

“çıkabilirsin..”

harry derin bir nefes alarak kapıdan çıkar ve arkasından kapatırken pansy genç adamın hala aklını kaçırap kaçırmadığını sorguladığını biliyordur ve uzanıp elindeki bereyi alır ve harrynin başına geçirirken gülümser

“sakin ol..”

harry yutkunarak beresini düzeltirken sesini çıkarmadan merdivenlere ilerler, pansynin onu takip edeceğini biliyordur..

harry yol boyunca tek laf etmemiş ve pansy de genç adamın sessizliğine saygı duyarak bir şey söylememiştir. Sadece harry'nin onun varlığından emin olmadığı zamanlarda *burdayım* demiş ve genç adamı takip etmişken ikisi draconun şehir merkezindeki dairesine gelmişlerdir..

“draco'nun evde olmasını umalım..”

harry kapının yanındaki iki uzun sıra zillerden birine basar ve cevap beklerken

“draco olmasa bile hermione evdedir..”

pansy donakalırken sorar

“beraber mi yaşıyorlar?”

harry bütün garipliklere rağmen kulağına gelen sesin kırılganlığına üzülürken başını sallar

“4 aydır..”

pansy'nin gözleri büyürken hermione'nin *kim o?* diyen sesi duyulur ve harrynin cevabından sonra kapı otomatik olarak açılırken harry kapıyı açarak bekler

“içerde misin?”

pansy derin bir nefes alarak içeri girerken

“evet..”

der ve etrafına bakarken en son 6 ay önce geldiği binanın kokusu bile hala aynıdır ama asıl değişen insanlar kalbini kırırken nasıl olup da draco'nun onun ölümünden hemen 2 ay sonra başka bir kadınla tanışıp ayr- ah tanrım.

pansy aldatıldığını anladığında harrynin çağırdığı asansörün kapıları açılır ve genç adam bu sefer sormadan içeri girerken her ihtimale karşı eli kapıyı açma düğmesindedir. pansy dalgın bir *burdayım* mırıldanırken harry 7. katın düğmesine basar ve asansör hareket eder..

harry ve pansy dairenin kapısının önünde dururken pansy genç adama döner

“sakin ol harry...”

“ne öğrenmek istiyorsun?”

genç adam dimdik kapıya bakıyor, sorduğu sorunun cevabını beklerken pansy genç adamın kendine edindiği görevin sahibi olmaktan bir an rahatsız olarak konuşur

“nasıl öldüğümü öğrenmek istiyorum..”

“bunu benim durup dururken sormam garip olmaz mı?”

“durup dururken sorma o halde.. zamanımız var..”

harry sakın olmaya çalışarak başını sallar ve zile basar..

kapı açılıp hermione'nin gülen yüzü ve elindeki bembeyaz, asil bir kedi görüldüğünde harry de gülümser. genç kadın harry'i ve farkında olmadan pansy'i de içeri alırken pansy'nin gözleri kedisindedir. Ne cüretle bu kadın nişanlısı ve hayatını çaldığı yetmezmiş gibi bir de kedisini okşayabiliyordur!

pansy bunları düşünürken beyaz kedi hermionenin kucığında huzursuzlanıp yere atlar ve pansynin ayaklarına dolanırken pansy zevkle gülümser

“akıllı kızım benim... harry..”

genç adam hermioneyle konuşurken bir anda duyduğu sesle irkilir ama belli etmezken pansy devam eder

“sen benim nasıl öldüğümü öğrenmeye çalışırken ben biraz diğer odalar göz atacağım..”

harry hermionenin söylediklerine ilgi göstermeye çalışırken bir taraftan pansy'i dinliyordur..

“...hermione'yi salona ya da mutfağa götür ve orada tut.. kediyi de alıyorum..”

pansy ayaklarının dibine oturmuş, patisini yüzüne süren kediye bakarken gülümser, harry hermione'yle beraber salona uzaklaşırken pansy ikisinin arkasından bir an bakar ve sonra eğilip kediyi kucaklarken beyaz tüy yumağı keyifle mırlıyordur...

“gel bakalım bianca..seninle biraz dedektifçilik oynayalım..”

pansy kedisinin yumuşacık tüylerini okşarken biancanın kollarındaki sıcaklığı hoşuna gidiyordu, bianca da özlemiş olacak ki sesini çıkarmadan pansynin dokunuşunun tadını çıkarırken genç kadın draconun çalışma odasına girerek masanın başına geçer

“bakalım günlüğünüzü hala burada mı saklıyorsunuz bay malfoy..”

pansy bianca'yı bacaklarına bırakıp önündeki çekmeceyi açarken bir kaç kağıdı kaldırıp altlara bakar ama günlük hiçbir yerde görünmezken kağıtların arasından bir fotoğraf düşer.. draco hermionenin şakağına başını dayamış, gözleri kapalı hafifçe gülümsemişken hermione de gülümseyerek makineyi kendilerine tutarak fotoğrafı çekmiştir..

pansy bu tablonun ne zaman yaşandığını bilmek istemeyerek fotoğrafı içine atıp çekmeceyi kapatırken damarlarında akmayan kan beynine sırıyordu. nasıl bu kadar aptal olup aldatılmıştır?

bianca genç kadının rahatsızlığını hissetmiş, başını pansynin karnına sürerken genç kadın iç çekerek beyaz tüyleri okşar ve bianca'yı tekrar kucığına alarak odanın içinde dolaşmaya başlar.

ona ait hiçbir şey yoktur, pansy de olmasını beklemiyordu ve iç çekerek odadan çıkarken harry'nin bir an önce soruyu sormasını ve artık unutulduğu bu evden çıkmak istiyordur, salona ilerler...

pansy salona girdiğinde hermione ve harry mırıl mırıl bir şeyler konuşuyordur, pansy harrynin yanına oturarak genç adamın omzuna dokunur, harry bu sefer gerçekten irkilirken hermione neler olduğunu soruyordur, harry gayet doğal bir şekilde bir şey olmadığını söylerken hermione içecek bir şeyler almak için mutfağa gider ve pansy fırsattan yararlanarak sorar

“sordun mu?”

harry hermionenin uzaklaşmasını izleyerek fısıldar

“hayır..”

“elini çabuk tut..”

“hani zamanımız vardı?”

“ruhum sıkıldı.. ve sadece ruhtan oluştuğumu düşünürsen..”

harry bir an gülümserken hemen sonra neye güldüğünü hatırlayıp yüz ifadesi değişirken

hermione içeri girer, harry ve pansy ona dönerken genç adam sorar

“herm..bir şey sormam gerek..”

hermione harrye bir bardak uzatırken harry bu sefer havada uçmayan bardağı alır,

hermione de karşısına otururken

“tabii harry..”

“pansy’nin nasıl öldüğünü biliyor musun?”

hermione hiç beklemediği soruyla şaşkınca harrye bakarken karşısındaki harry ve pansy merakla onun cevabını bekliyordur..

“ben...ben nasıl öldüğünü bilmiyorum harry, sadece öldüğünü biliyorum..draco bundan konuşmaktan hoşlanmıyor..”

harry ve pansy kaşlarını çatarken pansy genç adamı dürter

“yalan söylüyor.. nasıl beraber yaşadığın adamın nişanlısının ölümünü bilmezsin.. yalan..”

harry derin bir nefes alırken itiraf ediyordur, hermionenin bilmiyorum demesi gerçekten gariptir, ne kadar karmaşık olabilir ki?

“5 aydır berabersiniz ve ilk günden beri çok yakınsınız hermione-“

pansy artık kesinlikle emin, harrye eğilir

“güzel arkadaşın nişanlı bir adamla sevişiyordu potter..”

harry bir an pansynin söyledikleriyle duraklarken hermione onu izliyordur

“harry iyi misin?”

“iyiyim..pansy ölmeden önce dracoyla beraber miydin?”

hermionenin gözleri büyürken pansy keyifle güler

“aferin potter!”

hermione ne diyeceğini bilemezken harry öfkeden delirmişti, yıllardır tanıdığı en iyi arkadaşı nasıl nişanlı bir adamla beraber olabilmişti? Bu kadar çabuk beraber olmaları ilk başta onu da rahatsız etmişti ama ikisinin de duygusal olarak büyük bir çöküntü yaşadıkları bir dönemde birbirlerini bulmaları aslında büyük bir şans gibi gelmiştir, ama şimdi..

“evet mi hayır mı hermione?”

“harry-“

“bunu nasıl yaparsın?”

pansy harry’nin hermione’ye böylesine sert çıkmasından kendi adına intikam dolu bir mutluluk duyarken hermione’nin harry tarafından yargılanmaya bu kadar boyun eğmesine de rahatsız oluyordur..

“...pansy nasıl öldü hermione?”

hermione suçluluk duygusu altında ezilmiş, mırıldanır

“pansy apartmanında ölü olarak bulundu harry.. intihar etmişti..”

pansynin gözleri büyürken harry iç çeker, pansy harrynin koluna asılarak feryat eder

“ben intihar etmem!”

harry pansye aldırmandan ayağa kalkar ve elini saçlarından geçirirken sinirle hermione’ye döner

“ve beni gönül rahatlığıyla o kadının evine yerleştirdin..”

“o kadın tam yanında potter..”

harry hala pansye zerre kadar aldırılmazken hermione de ayaklanmıştı

“ne önemi var harry?”

“NASIL BU KADAR DUYARSIZ OLURSUN HERMIONE?!”

“DRACO PANSYLE BERABERKEN ZATEN ÇOK MUTSUZDU HARRY! O KADININ DRACOYU NASIL DELİ ETTİĞİNİ BİLİYOR MUSUN SEN? TAM BİR KAÇIKTI!”

pansy başından aşağı bir kova kaynar su dökülmüşçesine hermione’yi dinliyordur

“seni yalancı kal-kahrolası, harry, yalan söylüyor!”

harry neye inanacağını artık bilemez halde karşısındaki hermione’ye bakarken başını iki yana sallar

“ne olursa olsun bu yaptığın affedilmez bir şey hermione..”

“senin de beni yargılamana ihtiyacım yok harry. evi de beğenmiyorsan çıkıp gidebilirsin, ama cebindeki parayla daha iyisini bulacağını düşünme.”

harry hermione’nin daha ne kadar acımasız olacağını tahmin etmeye çalışırken hermione gözleri kızgınlık ve içten içe hissettiği vicdan azabıyla dolmuş harrye bakarken genç adam buz gibi bir sesle, tamamen hermione’yi yaralamak için konuşur

“hoşçakal hermione..”

genç adam arkasını dönüp hiç kimseye, hiçbir şeye aldırmadan kapıya ilerlerken pansy nefretle, koltuğa oturarak ağlamaya başlayan hermione’ye bakar ve harry’yi takip ederken ikisi kapıdan çıkarken bianca da miyavlayarak arkalarından geliyordur, pansy birinin görmesine aldırmadan kediyi kucaklayıp harrynin arkasından giderken seslenir

“potter, kediyi al..”

harry koridorda bir an durup havada süzülen kediyi bakar ve dişlerini sıkarak kediyi alırken bianca genç adamın güçlü ellerinde sesini çıkarmadan duruyordur, harry sinirle konuşur

“cevabını aldın.. şimdi git ne işin varsa kendin hallet- ve bu kedi de neyin nesi..”

harry bianca’yı yere bırakacakken pansy genç adamın koluna atılır

“hayır. kediyi de alıyoruz ve hayır, sorumun cevabını almadım. O kadının söylediği her şey saçma sapan bir yalan. ben intihar edecek kadar alçalmış olamam harry.. başka bir şeyler var..”

harry derin bir nefes alarak kediyi tek koluna alıp asansörü çağırır

“umrumda bile değil.. bir rüya bile görüyor olabilirim.. ve umarım bir an önce uyanırım..”

harry kediyi beraber asansöre girerken pansy de kendini içeri atar

“rüyada falan değilsin! beni ortada bırakıp gidemezsin. gerçek cevaplara ihtiyacım var!”

“ailen falan yok mu?”

“yok.”

harry bir an çok kırıncı bir şey söylediğini anlamış, kendinden nefret ederken pansy’nin sesi çıkmıyordur, genç adam mırıldanır

“üzgünüm..”

“üzgün olmak bir işe yaramıyor. Bana yardım edecek misin etmeyecek misin?”

harry düşünürken pansy genç adamın koluna vurur

“sana soruyorum!”

“düşünüyorum!”

“düşünecek ne var?!”

“HER GÜN ÖLÜ BİR RUH GELİP BENDEN YARDIM İSTEMİYOR!”

harry bağırırken kapılar açılır ve asansörü bekleyen yaşlı bir çift elindeki beyaz kediyi boşluğa bağırarak genç adamı gördüklerinde bir adım geriler, harry yutkunarak kendi toparlar ve kabinden çıkarken çifte selam verir

“üzgünüm.. iyi günler..”

yaşlı çift bulaşıcı bir hastalık gibi genç adamdan uzaklaşarak kabine girerken harry kedinin başını okşayarak zorla gülümser ve apartmandan çıkarken pansy genç adamın kafasına vurur

“bana bir daha bağırma..”

harry ensesini ovarken pansy rahatsızca harrynin kolunda duran bianca’yı bakar

“kediyi düzgün tut. kum torbası değil o, canlı..”

harry gözlerini devirerek beyaz kedinin duruşunu düzeltirken bianca onaylarcasına mırırlar...

harry ve pansy eve girerken genç adam kediyi yere bırakır ve yatak odasına girerek kapıyı çarparken pansy kaşlarını kaldırır

“pekala..gel buraya kızım..”

bianca kibarca yürüyüp pofuduk kuyruğunu kaldırarak pansynin önünde durur ve bir an sonra ayakları yerden kesilirken pansy kafası karmakarışık, salondaki koltukların birine oturarak düşünmeye başlar..

intihar etmiş olması koskocaman bir yalandır, orasını anlıyordu ve emindir ama ya *kendi evinde ölü bulunmuş* olması? cinayet. tabii ya, pansy öldürülmüştür ve daha sonra intihar süsü verilmiştir. Ne zaman? tam tarihi bilse çok daha mutlu olacaktır ama şu anda harrye gidip *bir de ölüm tarihimi sorabilir misin?* demesi imkansızdır. Adamı daha ilk günden arkadaşıyla birbirine düşürüp bütün moralini ve akli dengesini altüst etmiştir, biraz zaman vermesi gerekiyordur, bunu dünyadaki en inatçı kadın da olsa kabul ediyordu...

...ama öğrenmesi gerekiyordur.

“harry..”

pansy kapıya vurup cevap beklerken içerden bir homurdanma gelir, harry'nin uyuyor olduğu sesinden bellidir ama pansy aldırmanın kapıyı açarken koridordan gelen ışık genç adamın yüzüne vurduğunda daha yüksek bir homurtu gelir

“sen hala gitmedin mi?”

“gidebilsem giderdim değil mi?”

harry eliyle gözlerini kapayıp tekrar uykusuna dönmeye çalışırken pansy hızla yorganı savurur

“kalk..”

“hayır..”

“seni güzel bir yere götüreceğim..”

“bir yere gitmek istemiyorum..”

“ama seveceksin harry..”

“ben güzel yerleri sevmem..”

pansy harrynin uyku mahmuru muhabbetinin güzelliğine gülümserken eğilir ve başının altından yastığı çekecekken harry kolunu kaldırır ve dikkatsizce soluna savururken pansy alnına aldığı darbeye sendeler...

“bana dokundun mu sen!?”

harry yatakta doğrulmuş, karanlık odada etrafına bakarken mırıldanır

“elim bir şeye çarptı-o sen miydin?”

pansy cevap vermeden banyoya ilerler ve aynada alnına bakarken o kadar acıya rağmen iz olmadığını görür ve bir an ölü olduğunu hatırlayıp gözlerini devirirken banyodan çıkar ve odaya dönerken

“önemli değil, ve güzel, sen de bana dokunabildiğine göre daha rahat-neyin var?”

pansy yatakta dehşetle gözlerinin içine bakan harryi gördüğünde yutkunur

“harry-”

“seni görüyorum..”

“ne görüyorsun?”

harry karşısındaki genç kadına bakarken

“ne görmem gerekiyor?”

“zombi değilim, değil mi?”

harry yataktan çıkarken pansy onu izliyordur

“tarif et..”

“pekala...güzelsin..”

pansy zombi olmadığına sevinirken hayatında ilk defa *gerçekten* güzel olduğunu duymuştur, hary onu inceleyerek devam eder

“uzun koyu renk saçların, yeşil gözlerin var ve hiç ölü gibi görünmüyorsun. Doğru mu?”

pansy başını sallarken hary ona bir adım atar ve elini uzatarak genç kadının elini tutarken pansy bir anda bütün elinin tatlı bir sıcaklıkla yandığını, genç adamın canlılığını hisseder ve gözlerini kapatırken hary dokunabildiğine ve görebildiğine ikna olmuş, elini çeker

“neden bir anda seni görebilmeye başladım?”

“bilmiyorum..ama şikayet etmiyorum..”

hary sessiz kalırken pansy kaşlarını çatar

“..ama başkaları da görüyorsa bu problem olabilir.”

pansy odadan çıkarken hary onu takip eder

“nereye gidiyorsun?”

pansy gülümseyerek ona döner

“merak etme seni terketmiyorum potter..”

harynin *sevinci* gözlerinden okunurken pansy dış kapıya uzanır ve açıp dışarı çıkarken kapıyı arkasından kapatır, hary kaşlarını çatarak bir an sonra pansy arkasından omzuna dokunur, hary irkilerek dönerken

“tanrı aşkına, bir daha yapma..”

pansy gözlerini devirir

“bir hayaletle konuşuyorsun potter, ben daha fazla bir şey yapmam.”

hary kaşlarını çatarak elini aniden pansynin atmayan kalbinin üzerine koyar ve pansy derin bir nefes alarak gözlerini kapatırken hary hafifçe gülümser

“bunu yapabildiğimi bilmiyordum..”

pansy hala gözleri kapalı, neredeyse kalbinin atışını duyacakken mırıldanır

“bilmesen yapmazdın..”

hary gülümseyerek elini çekerken pansy az önceki hayatın içinden çekildiğini hisseder ve gözlerini açarken hary onu izliyordur

“beni nereye götüreceksin?”

pansy derin bir nefes alırken gülümser...

pansy kapının önünde oturmuş harynin giyinmesini beklerken genç adam siyah gömleğini düzelterek yatak odasından çıkar. Pansy harynin koyu renk kot pantolonu ve spor siyah gömleğine bakarken gülümser

“mükemmel..”

“orada beni çiğ çiğ yemeyeceklerine emin misin pansy? pek tekin bir yere gitmiyoruz..”

pansy harynin yakasının arkasını düzeltirken

“bir şey olmayacak söz veriyorum.. Blaise öyle bir adam değildir..”

hary *hmmml*arken pansy gözlerini devirir

“ben sadakatli bir nişanlıydım hary..”

hary son kez büyük aynadan kendine bakıp saçlarını şöyle bir düzeltirken pansye döner

“fikrimi değiştirmeden çıksak iyi olacak..”

pansy başını sallarken aynadan kendine bakar ve günlerdir aynı kazağı ve pantolonu giydiğini görürken hayatında yapmadığı bir şeyi yapar ve o halde evden çıkar...

SOUNDTRACK - Shawn Desman - Sexy (feat. Kanye West)

Harry ve pansy şehrin arka sokaklarından birinde taksiden inip eski binaların arasında parlayan club'a ilerlerken pansy yol boyunca taksicinin onu görüp görmediğini test etmiş ve hem görülmediğini anlamış hem de hary'e blaise'le olan ilişkilerini anlatarak nasıl yaklaşması gerektiğini söylemiştir.

İkisi sokağın başından beri kulaklarına gelen sert bas sesinin club'a girince adeta onları titretmesiyle gözlerini kısarlarken pansy etrafına bakıyordu. Genç kadın, rengarenk ışıkların simsiyah duvarları aydınlatmaya çalıştığı ve iki katlı, yüksek tavanlı binada her yandan patlayan müzikle danseden insanların arasından Blaise'i gördüğünde gülümser ve harynin koluna vurarak onun gibi etrafı inceleyen adamın dikkatini çeker

“barda yanındaki kızla sevişen adamı görüyor musun?”

harry uzun barın etrafında *sevişen* en azından beş çift gösterebilecekken sorar

“tam olarak ne tür bir pozisyonlar?”

pansy gülerken nasılsa kimsenin görmeyeceğini bilerek parmağıyla ilerde beyaz bir spor ceket giymiş, karanlıkta adeta parlayan zenci, uzun boylu genç adamı gösterir, hary kaşını kaldırırken

“tarzımız var..”

pansy hary'nin koluna vurur

“bir anda çok fazla konuşkan oldun potter.. git ve kendine bir içki al..”

“git ve adamla kanka ol diyorsun..”

“aferin, ikile..”

pansy hary'ye doğru ilerlerken genç adam gözlerini devirir ve kalabalığın arasından tezgahı parlayan bara ilerlerken pansy kollarını kavuşturarak gözleriyle hary'ye takip ediyordur, o sırada dansederek öpüşen bir çift sendeleyerek pansy'nin içinden geçerken pansy iç çeker ve potter'ın neden özel olduğunu düşünür...

pansy bir süre sonra bir köşede, içki ve müzikle kendini kaybetmiş insanlardan uzakta, hary ve blaise'i izlerken iki genç adam sohbet etmeye başlamıştır. Blaise etrafında dönen kızlardan birini hary'e yönlendirmeye çalışmış ama hary nazikçe teklifi reddetmiş ve kız tekrar blaise'in kollarına dönmüştür. Pansy, blaise'in hiç değişmediğini gördüğünde gülümser ve iki genç adam içkileri devirip sohbet daha çok kahaıyla süslenmeye başladığında pansy artık kontrolü ele almanın zamanı geldiğini anlamış, hary'nin yanına ilerler...

“aferin potter, iyi gidiyorsun.. Blaise içmesini bilen adamları sever..”

harry, blaise'in kolundaki bir kızla *ilgilenmesinden* faydalanarak pansy'e eğilir

“ne içmesi.. başım fırl fırl dönüyor.. saçmalamaya başlamadan önce ne yapmamı istiyorsan söyle..”

pansy gülerken blaise barmene birer shot daha getirmesini söylüyordur, hary inleyerek önündeki tekila bardağına bakarken blaise genç adamın koluna vurur

“hadi dostum! daha gece yeni başlıyor!”

blaise kendi shotunu devirip kolundaki kızını yercesine öperken hary kendi kendine homurdanarak bardağı devirir ve artık içkinin tadını bile hissedemezken pansy onu izliyordur

“pekala sayın sünger, lafı bana getiriyoruz.. buralarda aylar önce onun kolunda gördüğün siyah saçlı fıstığı sor.. şu noktadan sonra büyükannesinin kızlık soyadını bile sorsan garip gelmez..”

“fıstık?”

“uzatma potter..”

hary kaşını kaldırarak sırtır, pansy onun resmen sarhoş olan suratını blaise'e çevirir ve sormasını beklerken hary'nin nasıl olduysa son bardaktan sonra bütün ipleri gevşemiş, blaise'in omzuna vurur

“hey dostum, senin yanında dolanan şu siyah saçlı porselen bebeğe ne oldu?”

pansy hary'nin kelime seçimlerine kaşını kaldırırken gülümser ve blaise'in bir anda değişen yüz ifadesini görürken onun da gülümsemesi silinir

“o bebek 6 ay önce öldü dostum..”

hary odağını toplamakta zorlanıyorken yine de üzülmüş görünür

“afedersin dostum bilmiyordum..”

genç adam blaise’in omzunu sıvazlarken biraz uzun tutmuş olacak ki pansy harrynin eline vurur ve blaise’i konuşturmasını işaret ederken harry başını sallar

“nasıl oldu?”

blaise iç çekerek barmene işaret verir ve bu sefer önüne bir kadeh sek viski gelirken harry içkiyi gördüğünde midesinin kalktığını hisseder ama bozuntuya vermeden blaise’in bir şey söylemesini bekliyordur. Umuyordur ki pansy anlaması gerekeni anlıyordur çünkü harry’nin sorunun cevabını anlayacak kadar zihin gücü kalmamıştır..

“porselen bebek dediğin kızın adı pansydi..”

harry başını sallarken pansy onun odağını yitirmiş gözlerine bakar ve gözlerini devirirken blaise aldırmandan anlatıyor, pansy dinliyordur..

“..pansy 6 ay önce dairesinde ölü bulundu. Kahrolası aynasızlar intihar ettiğini söylediler ama pans intihar edecek kadar düşmemiştir..”

pansy gülümserken blaise’e gelmekle doğru kararı verdiğini biliyordur, genç adam devam eder

“..işin içinde bir şeyler olduğunu milyonlarca kez söyledim ama o kız kılıklı nişanlısı bile işin peşini bıraktıktan sonra kim bir zenciye dinlerdi ki.. amerikalardan nefret ediyorum dostum.. hepsi çürümüş..”

harry *tabii bilmezmiyim..* diyerek başını sallarken bıraksalar şurada kıvrılıp uyuyacaktır. Pansy harrynin neredeyse düşen başını tutarak kulağına eğilir

“şimdi sızacak zaman değil potter! onun neyden şüphelendiğini sor..”

“sen neyden şüpheleniyordun?”

harry soru sorduktan sonra derhal eski yamukluğuna dönerken blaise zaten aylardır birinin bunu sormasını bekliyormuşçasına bardağındaki viskiyi bir dikişte bitirir ve harrye döner

“ben onu birinin öldürdüğüne eminim dostum. Bunu görmeyen aptallara da acıyorum.. ölümünden bir hafta önce kocaman bir mirasa sahip olmuş bir genç kadının nasıl bir hafta sonra evinde ölü bulunduğunu sorarım sana.. hem de intihar! kıcımla gülerim buna ben dostum..”

harry’nin gözleri hafifçe açılırken yanındaki pansye döner ama genç kadın yutkunarak blaise’e bakıyordu

“tam olarak ne zaman öldüğümü sor..”

“tam olarak ne zaman öldü?”

“13 ekim..kahrolası kız kılıklı o nişanlı bozması da bütün hisselerle sahip çıkıp bok gibi parasıyla hayatına devam ediyor.. şimdi burda olsa o *güzel* yüzünü nasıl parçalardım..”

blaise kendi öfkesiyle savaşırken pansy adeta titreyerek harrye döner

“gidelim.. öğrenmek istediğimi aldım..”

harry yutkunur ve kurumuş dudaklarını ıslatırken kendi ağzındaki alkol tadından bile iğrenir

“pekii..”

“efendim dostum?”

blaise ona dönerken harry elini sallar

“ah boşver dostum.. cidden üzüldüm.. piç herifler.. bu polislerin bir boktan anladığı yok..”

blaise sinirle başını sallarken barmen ona bir içki daha getiriyordur, bunu gören harry samimiyetin ardından gelecek içkileri hatırlayarak yerinden kalkar

“daha sonra görüşürüz dostum kendine iyi bak..”

“sen de dostum..”

iki genç adam blaise’in *tarzıyla* el sıkışır ve harry sendelememeye çalışarak pansye dayanırken genç kadın dalgınca bir taraftan harry’i destekliyor, bir taraftan da ölümünden bir hafta öncesine kadar neden hiçbir şeyi hatırlamadığına lanet ediyordur..

harry ve pansy zorlukla eve gelmiş, harry anahtarı bile deliğe sokamamış, pansynin yardımıyla açılan kapıdan giriyorlardır..

“kusabilirim..”

pansy harry'nin kolunu omzuna atarak genç adamı yatak odasına götürürken üzerindeki ağırlıkla zorlanarak konuşur

“evet.. yapabilirsin ama yapma..”

“yaparım evet..”

harry parmağını kaldırmış, konferans verircesine dinleyenlerine seslenir

“yapabilirim ama ben kibar bir adamım ve yanımda bir porselen bebek varken kusamam. kusarım ama kusmam..”

pansy genç adamı yatağa devirirken sarhoşluktan ağzından çıkanı duymayan genç adam gülüyordur, bir an sonra ciddileşerek yattığı yerden pansye bakar

“keşke ölmeseymişsin..”

pansy gülümser

“keşke..”

harry ellerini başının altına koyup tavana bakarken pansy derin bir nefes alarak yatağın ucuna oturur, harry onun sırtına bakarken belli belirsiz mırıldanır

“saçların çok güzel..”

pansy gözlerini devirerek ayağa kalkarken harrye döner

“seninkiler de çok güzel harry.. hadi uyu..”

genç adam yattığı yerden omzunu silker

“uykum yok..”

pansy iç çekerek *bir bu eksikti* diye kendi kendine söylenir ve elleri belinde harrye bakar

“uyumayıp ne yapacaksın?”

“saçlarına dokunacağım..”

pansy bir an nefesi kesilirken başını öne eğer ve derin bir nefesle tekrar harrye bakarken sorar

“saçlarıma dokunduktan sonra uyuyacak mısınız?”

harry istediğini almak için şartlar koyan afacan oğlan çocukları gibi başını sallar ve pansye bakarken genç kadın başka çaresi yok harrynin yanına oturur ve saçlarını arkaya atarak genç adama sırtını dönerken harry doğrularak bir an önündeki siyah dalgaları izler, sonra yavaşça elini şekilli dalgaların arasına sokarak tellerin parmaklarının arasından akmasını büyük bir dikkatle izlerken pansy gözlerini kapatmış, saçlarından bütün vücuduna yayılan ışığı damarlarında hissediyordur...

harry tellerin akışına olan ilgisini kaybetmiş, saçları pansynin ensesinden başlayarak toplar ve kaldırırken genç kadının boynuna eğilerek öper ama o anda pansy vücuduna verilen elektirikle uyanırken ayağa fırlar

“evet. saçlara dokunduk, şimdi uyuyoruz..”

harry tepkisizce ona bakarken pansy genç adamın uyumak dışında ne istediğini adı gibi biliyor ama yapamazken artık sarhoş bir adamla konuşuyorcasına değil, ciddiyetle harrye bakar

“uyu harry, lütfen.”

“çok güzelsin pansy..”

pansy elini alınaya götürüp şakaklarını ovarken iç çeker, harry zil zurna sarhoştur ve şu anda pansynin kim ya da *ne* olduğu önemli değildir, genç kadın güzeldir ve harry onu istiyordur..

pansy elini indirip hala onu izleyen harrye bakarken genç adam kuruyan dudaklarını ıslatıyordu, genç kadın ona yaklaşır ve başını kaldırmış onu izleyen adamın saçlarını geri iter

“ben ölüyüm harry, hatırladın mı?”

harry başını sallarken kendini adeta saçlarını tutan ellere teslim etmişti

“biliyorum.. ama çok güzel kokuyorsun..”

pansy hafifçe gülümserken harry saçlarındaki ellere uzanıp tutarken pansy uzaklaşmak istiyordur ama yapamıyor-yapmıyordu..

harry elleri tutarak saçlarından çeker ve pansynin sağ avcunun içini öperken pansy cennete gittiğine emindir. Genç adamın dudakları pansynin avcunu terkettiğinde harry ayağa kalkar ve genç kadınla yüz yüze gelirken pansy olmayan nefesini tutuyordur.. olmamalıdır.. karşısında onu isteyen bir çift zümrüt parlaken pansynin olmayan nefesi bile kesilmemelidir.. zümrüt bakışlar dudaklara indiğinde pansy delicesine onu öpmesini istememelidir.. genç adamın tuttuğu ellerden ona yayılan hayata susamış olmamalıdır pansy ama harrynin dudaklarına eğilmesiyle bütün varsayımlar bir anda yok olurken genç kadın içine dolan nefesle tekrar yaşadığına yemin edebilirdir..

SOUNDTRACK - Leann Rimes - I Need You

pansy harrynin tadını adeta içine çekerken harry güzel kokunun kollarında kendini kaybetmiş, hiçbir şeyi düşünmeden sadece öpüyordu.. genç adamın dudaklarından sonra elleri pansynin belini sarıp kendine çekerken genç kadın harrynin vücudunun kendine çarptığını hissettiğinde genç adamın dudaklarına inler ve kolları harrynin boynuna dolanırken bitmesini hiç istemiyordu.. dudakların gitmesini, dokunuşun çekilmesini, harrynin yokluğunda etrafını saran soğğun dönmesini istemiyordu ve sırf soğuktan korktuğu, üşümekten bıktığı için genç kadın harrynin ona akıttığı canı içiyordu...

harry derin bir nefes alarak ayrılır ve pansy kolları genç adamın boynunda, öpüşün sıcaklığını kendi dudaklarında kalmış alkolün tadında ararken harry eğilerek boynunu öpmeye başladığında sıcaklığın bu sefer bambaşka bir yerden içine dolduğunu hisseder ve parmaklarını kendine eş simsiyah saçların içinden geçirirken harry boğuk bir ses çıkararak pansynin kulağının hemen arkasını hafifçe öpüyordu. Harry genç kadının kulağına bir şeyler fısıldarken pansy hiçbir şey duymuyor, görmüyor sadece yaşadığını hissetmek istiyordu. Harrynin dudaklarını büyük bir açıklıkla bulurken genç adam pansyi kavrayarak arkasını dönüyor ve yatağa alçalıyordu..

Pansy harrynin altında derin nefesler alırken genç adamın ellerini her yerde hissediyordu.. karnında, kollarında, göğüslerinde, bacaklarında... pansy genç adamın her dokunuşuyla içine bir damla hayatın düştüğünü hissederken harry pansynin günlerdir giydiği kazağı sonunda soğuk teninden sıyrıp çıkarıyordu..

“buz gibisin..”

“üşüyorum..”

harry karanlıkta bile parlayan gözleriyle pansye bakarken genç kadın bütün zayıflığıyla itiraf ediyordu, üşüyordu ve harry biliyordu.. genç kadını kendine çeker ve dudaklarına nefes alırken ikisi doğrulur ve pansy harrynin üzerindeki gömleği açarken harry yavaşça ellerinin altındaki porselen teni okşuyordu.. her dokunuşuyla pansynin daha da ısındığını biliyor ve bunu yapabilen tek ruh olduğunu genç kadının gözlerinden okuyorken pansy gömleği genç adamın omuzlarından indirir ve iki ten birbirine değerken pansy soğğu yine unutuyordu...

harry pansynin sütyenini çözmüş, kumaşı nazikçe çıkarırken kumaştan kurtulan ten üzerine çarpan soğuktan değil, ona dokunan ellerin sıcaklığından titriyordu. Genç adam dudaklarını pansyninkilerin üstünde tekrar yatağa alçalırken öpüyordu.. dudakları, boynu, kalbi... pansy zevkle gülümserken harry pansynin pantolonunu açmış, kumaşı aşağı itiyordu. Genç adam kumaştan kurtulan bacakların arasına yerleşip pansynin karnını öperken kendi pantolonunu çözüyordu, bir saniyelikliğine genç kadından ayrılıp üzerindikilerden kurtulurken pansy yalvarırcasına ona bakıyordu. Genç adam pansynin bacaklarından yavaş

yavaş ellerini onun kalçasına götürürken pansy derin bir nefes alır ve hary onun çamaşırını indirirken genç kadın yutkunarak harynin elindeki küçük kumaşı bir kenara atmasını izler ve hemen sonra bacaklarının arasında önce genç adamın parmaklarının yarattığı kıvılcımı hissederek gözlerini kapatırken bir an sonra dudaklar parmakların yerini alıyor ve pansy gözlerini yumarak zayıf bir ses çıkarırken sımsıkı kapalı gözlerinden düşen iki damla yaş soğuk yanaklarını ısıtıyordu...

harynin dudakları pansynin tadıyla buluşurken elleri genç kadının bacaklarında ve karnında geziyordu. Pansy genç adamın dilinin her dokunuşuna kendini kaldırırken daha fazlasını istiyordu. Bir kez tadını aldığı hayatın bütün hücrelerine yayılmasını bekliyordu ve yaşlar gözlerini doldurmuşken, her şeyi hissederek dudaklarını aralar ama sadece boş bir nefes çıkarken genç adam dudaklarını genç kadının teninden ayırmadan ellerinin terkettiği yerde öpüşleriyle dolaşarak pansye yükselir ve genç kadının tadını ona geri verirken pansy aldığı ilk nefes gibi harynin dudaklarını karşılıyordu.

İlk nefes pansynin ciğerlerine dolarken hary yavaşça pansynin içine giriyor ve bir anlığına ikisi için de dünya dururken yaşamla ölüm birleşiyor, tek kalp iki vücut için atıyor ve pansy hayata dönüyorken yüksek sesle inler ve gülerek ağlamaya başlarken hary içindeki canını ona aktığına yemin ediyordu..

genç adam durmuyor, duramıyordu.. daha fazla dokunmak istiyor, daha derine gitmek istiyordu.. şu an onun ağırlığı altında ezilen kadının teni onun dokunuşlarına ısınırken tam kulağının yanındaki nefesi bir şeyler fısıldıyordu, hary kendini pansye itmeye devam ederken genç kadının yanaklarından akan yaşları dudaklarıyla yakalıyor ve yavaşça kapalı gözlerini öpüyorken bir an sonra pansynin onu her yandan kavradığını hissediyordu.. Harry pansynin dudaklarını bulduğunda son bir kez kendini genç kadına itiyor ve o anda geliyorken pansy hayatında asla ve asla böyle bir şey yaşamamış, genç adamın nefesine adeta haykırarak yeniden doğuyordu...

Sabah 7 buçukta çalmaya ayarlanmış saatin sesi büyük yatak odasını doldururken soğuk güne inat parlayan güneş, beyaz çarşaflarla birlikte çarşafların kapladığı yatakta yatan genç kadının simsiyah saçlarını da aydınlatıyordu. Pansy Parkinson yeni güne uyanırken onu sarmalamış sıcaklığın güneş olmadığını biliyordu. genç kadın yavaşça gözlerini aralıyor, başı ona dönük, huzurla uyuyan hary'yi gördüğünde hafifçe gülümseyerek arkasını dönüyor ve çalan saati sonsuza kadar susturuyordu...

hary zorlukla gözlerini açtığı anda pencereden ona göz kırpan güneşle tekrar gözlerini kapatırken kendini kurumuş hissediyordu. genç adam delicesine susamış bir şekilde yataktan çıkarken bir an durur ve boş yatağa bakarken dün gece aklına gelir..

pansy...

hary susuzluğunu unutarak yerden boxer'ını kaptığı gibi giyer ve yatak odasından çıkarken aklı hiç olmadığı kadar hızlı çalışıyordu..

“pansy?..”

genç adam cevap gelmeyen sessiz evin içinde hızla ilerlerken salona girer ve yine boşlukla karşılaşırken derin bir nefesle ellerini saçlarından geçiriyordu

“gitmiş olamazsı-“

“hary?”

genç adam hızla arkasını dönüp koridorun sonunda, yatak odasının kapısında üzerinde beyaz bir havlu, ıslak saçları omuzlarından dökülerek ona bakan pansyi gördüğünde rahatlar ve yutkunarak salondan çıkarken pansy gülümseyerek onu izliyordu

“gittiğimi sandın..”

harry başını sallarken iç çeker

“dün gecedен sonra...ben.. sen de hissettin mi-“

“sakin ol harry..”

pansy koridordaki genç adama ilerlerken harry pansynin saçından damlayan bir damla suyu takip eder gözleriyle ve damla yere düştüğünde pansy harrynin tam önünde duruyordur, gülümser

“hatırlamazsın diye düşünü-“

“hatırlamaz mıyım!? öyle bir şeyi ölü bile olsam hatırlardım pansy!”

pansy buruk bir ifadeyle gülümserken

“ben de unutmam imkansız öyleyse..”

harrynin bakışları bir anda kararırken pansynin de gülümsemesi solar ve iç çekerken

“harry üzgünüm bunu sana yapma-“

pansy harrynin onun yüzünü kavramasıyla susar ve gözlerini kapatırken genç adam mırıldanır

“hala yapabiliyor muyum, kontrol etmek istedim...”

pansy gözleri parlayarak ona bakarken genç adam ona yaklaşıyor ve başka bir şey söylemeden dudaklarına eğiliyorken pansy tadıyla yaşadığı adamın kalbinin kırılmasından korkuyordur...

pansy kollarını kaldırıp genç adamın boynuna dolamış, havlusu üzerinden sıyrılırken harry dudaklarını yalayarak pansyden ayrılır ve bir an onu izlerken iç çeker ve genç kadının gözlerine bakarken mırıldanır

“lanet olsun pansy...”

harry pansyi öperek duvara dayarken pansy özlediği bedene tekrar kavuşmuş genç adamın dudaklarına inerken harry nefes nefese onun boynunu öpüyor ve fısıldıyordu

“her şeye lanet olsun..”

pansy harrynin içine girdiğini tekrar hissettiğinde sırtını dayadığı duvarın soğukluğu vız gelirken gözlerini kapatır ve bir anda beyninde bir şimşek çakar..

“iyi geceler pansy..”

pansy şokla gözlerini açarak ona bakan harryle göz göze gelirken genç adam onun çenesini öperek yavaşça gidip gelmeye devam ediyordur, pansy yutkunarak harrye biraz daha sokulurken genç adam onun boynunu öpüyordur.. pansy genç adamın ritminin hızlanmasıyla inleyerek gözlerini tekrar kapatır...

“her şeye sahip olabileceğini sanıyorsun değil mi?”

pansy titreyerek gözlerini açarken harryi kendinden iter ve genç adam inleyerek pansynin içinden çıkarken gözleri kararmış, sorar

“neler oluyor?”

pansy titreyerek aklını toplamaya çalışırken mırıldanır

“görüyorum...”

“neyi?”

“öldüğüm geceyi harry.. görüyorum..”

pansy dehşetle harrye bakarken genç adam derin bir nefesle karşısındaki kırılğan ruha sarılır ve cevabı bulmasını isteyip istemediğini sorar kendine...

pansy üzerine sadece harynin kazaklarından birini giymiş, salondaki uzun kanepede üzerindeki battaniyenin altından genç adama sokulmuş düşünürken hary onun saçlarını okşuyordu

“o gece olduğuna emin misin?”

“ölüyorum hary.. hissediyorum..”

genç adam sessiz kalırken pansy başını kaldırır ve gözleri dolmuş, ona bakarken

“ama kim olduğunu göremiyorum.. sesleri duyuyorum, içimden hayatın çekildiğini hissediyorum ama kim olduğunu göremiyorum..”

pansy battaniyeyi ittirip ayağa kalkarken hary bir şey yapamıyor, söyleyemiyor, sadece onu izliyor

“kim olduğunu görürsem ne yapacağız? bize kim inanacak hary?”

hary ağzını açacakken kapı çalınır ve genç adam kaşlarını çatarak kalkarken pansy ellerini kazağın kollarına saklamış, çıplak ayaklarıyla onu takip ediyordu. genç adam kapıyı açarken dışarda bekleyen ginny hafifçe gülümsüyor, pansy önce haryye bakıp, sonra sesini çıkarmadan yatak odasına giriyordu...

pansy yatak odasında pencereden dışarı bakarken haryle ginny'nin seslerini hayal meyal duyuyordu ama dikkatini vermemeye çalışıyordu..

“pansy..”

pansy duyduğu sesle arkasını dönerken ron karşısında bulunca iç çekerek genç adama sorar

“neler oluyor?”

“zaman doldu pansy..”

genç kadının gözlerini büyürken ron ciddiyetle başını sallıyordu..

“ne demek süre doldu?”

“burda daha fazla kalamazsın demek pansy...”

“ben.. hary- ve yarım kalan işimi tamamlamak üzereydim-“

ron başını iki yana sallayarak pansy bir adım atar ve genç kadına elini uzatırken sakince konuşur

“her şey çok karmaşıklaştı pansy, yapmaman gereken şeyleri yaptın. Şu an etkilediğin insanların kaderleri baştan yazılıyor ve senin artık burada olmaman gerekiyor..İnan bana sorunun cevabını bulacaksın..”

pansy ağzını açar ama çaresizce hiçbir şey söyleyemezken ron hala elini uzatmış bekliyordu, pansy sorar

“nereye gideceğim?”

“bunu ben bileme-“

“zaten her şey sen bilmediğin için oldu ron! gelmiyorum. gidemem. istemiyorum! daha değil!”

ron iç çekerek elini indirir

“eğer hary’i düşünüyorsan sana ne olacağını söyleyeyim. O genç adam biraz sonra nişanlıyla barışacak ve sen buradan gittikten sonra seni bir daha asla hatırlamayacak-“

“gitmezsem?”

“gideceksin pansy..”

pansy dişlerini sıkarken şimdi bir çığlık basıp hary’i çağırılmayı düşünüyordu-

“çağıramazsın.. artık seni ne duyuyor ne de görüyor..”

pansy dehşetle ron’a bakarken genç adam pansynin kolunu yakalar

“şimdi benimle geliyorsun-“

“hayır!”

“seçeneğin yok pansy!”

pansy çırpınarak ron’un tutuşundan kurtulmaya çalışırken genç adam onu omuzlarından yakalamış gözlerinin içine bakar

“her Şeye sahip olabileceğini sanıyorsun değil mi?”

pansy dehşetle karşısındaki adama bakarken bŧyŧk bir gŧçle ırıpır ve onu tutan kollardan kurtulmaya ıalıŐırken baŐaramıyordu.. gittikçe gŧcŧ tŧkeniyordu.. bir anda gŧzleri ađırlaŐırken geŧk kadın bacaklarının onu artık ayakta tutamayacağını hissediyordu.. gŧzleri kapanmak ŧzereyken onu tutan kollar kaybolmuş, geŧk kadın kendini yatağında bulurken ŧzerine eđilmiŐ yŧzŧ gŧrŧyordu..

“iyi geceler pansy..”

pansy iıinden hayatın ıekildiğini hissederken son nefesini vermeden ŧnce onu izleyen hermionenin yŧzŧ gŧzlerinin ŧnŧnden geıip gidiyordu...

pansy derin bir nefesle gŧzlerini aııtığında kendini uıusuz bucaksız bir vadide bulur ve telaşla etrafına bakarken bir an sonra arkasından gelen bir sesle o tarafa dŧner

“hoŐgeldin pansy...”

geŧk kadın ron’un beyazlar iıinde ona gŧlŧmsediđini gŧrdŧđŧnde yutkunur

“nerdeyim?”

“olman gereken yerdesin pansy...”

geŧk kadın meraklı gŧzlerle etrafına bakarken bir an sonra tekrar ron’a dŧner

“ŧldŧm değil mi?”

ron sakince gŧlŧmseyerek başını sallarken pansye yaklaşır

“ama Şimdi her Şey yolunda.. beni takip etmen gerekiyor..”

geŧk adam pansye kolunu uzatır, geŧk kadın tarif edemediği bir gŧvenle ron’un koluna girerken geŧk adam gŧlŧmser ve uıusuz bucaksız vadide bilinmeyen bir yŧne yŧrŧrken sayısını artık hatırlamadığı bir başka arada kalmış ruhu, cevaplarını bulduktan sonra son yolculuğuna gŧtŧrŧyordu...

THE END.